

Anders Rostrup Lorentzen

MORFARS MILLION

Rejsen

Høst & Søn (Rosinante&C0) 2007

ISBN 978-87-638-0507-0

Omslag: ?

Indholdsfortegnelse

		Side
Kapitel 1	En gevinst er en gevinst	03
Kapitel 2	At flyve på ryggen af en tiger	08
Kapitel 3	Egon Olsen i bjergland	14
Kapitel 4	En Lama der ikke spytter	21
Kapitel 5	Børn på bestilling	26
Kapitel 6	I de sorte bjerge	32
Kapitel 7	Stærk som en bjørn	37
Kapitel 8	Prinsesser	43
Kapitel 9	Gennem ildporten	48
Kapitel 10	Mand nummer tre	53
Kapitel 11	Man kan købe alt	58
Kapitel 12	Hjemme igen	67

Kapitel 1

EN GEVINST ER EN GEVINST

”Det er slet ikke sjovt at være millionær,” sukkede morfar og lagde sig på divaen med avisen over hovedet.

Det var et par uger efter han var blevet trukket ud i klasselotteriet. Jeg sagde for sjov, at jeg troede han ville blive længere af det. Men det syntes morfar ikke var morsomt. Og det var også nærmest modsat, som om han sank sammen og blev mindre.

Jeg forstod ikke hvorfor han ikke bare var stjerneglad. Lige så længe jeg kan huske, har han snakket om hvor dejligt det ville være at vinde en masse penge. Der var ikke grænser for hvad vi skulle, når vi vandt den store gevinst. Nu havde han vundet, og det var åbenbart ikke så dejligt, som han havde forestillet sig.

Jeg trøstede ham og foreslog at vi kunne købe et større fjernsyn, måske et sommerhus på Læsø eller en flot bil?

Det sidste fik ham til at røre på sig under avisen. Så sukkede han igen.

”Nej, det går alligevel ikke, Sara. Hvad tror du ikke folk vil sige, hvis man kom tøffende i sådan en splinterny rød bil?”

Avisen lå igen død over hans ansigt, og hans stemme lød underlig dernede fra.

”Nabo-Sørensens vil snakke, ville de! Du drømmer ikke om hvor misundelige folk de er!”

Et par dage efter var den gal igen, og det handlede om vores flagstang.

”Det er en fantastisk flagstang, selvom den skaller lidt hist og her,” plejer morfar altid at sige.

Faktisk var vores den eneste i byen, der klarede orkanen. De andre flagstænger knækkede som tændstikker.

”Jeg forstår ikke, at du ikke du er tilfreds med den gamle halvrådne stang, når man kan få en af glasfiber.” Havde Nabo-Sørensen sagt.

Bagefter havde han dunket morfar i ryggen. Måske mente Sørensen det venligt? Men morfar kogte. Han får det dårligt hvis folk pludselig rør ved ham. Især når vedkommende har generet hans flagstang!

”Der kan du se Sara, hvordan folk vil blande sig og bestemme over ens penge,” rasede han, da han kom ind.

Jeg kunne godt se hvad han mente, selvom jeg ikke var klar over at nabo-Sørensen vidste noget om gevinsten.

”Næ! Og det skulle han i hvert fald heller ikke vide noget om!” råbte han med et uhyggeligt skær i ansigtet. ”Er du da fuldstændig vanvittig lille pige!”

Jeg var noget træt at han talte til mig, som om jeg stadig var et pattebarn. Alligevel tænkte jeg, at det nok var bedst at vi ikke snakkede mere om den gevinst, og bare levede videre som vi plejede.

Hvor lang tid der gik husker jeg ikke, men nok ikke mere end et par uger. Så skete der noget.

I skolen fik vi til opgave at vælge et fremmed land, som vi senere skulle fortælle de andre i klassen om. Vi måtte vælge mellem alle verdens lande, store som små.

For at kunne vælge rigtigt, lånte jeg en stabel bøger på biblioteket. Morfar rystede på hovedet da jeg slæbte min udspilede rygsæk og en propfyldt plasticpose ind over dørtærsklen.

Samme aften bredte jeg bøgerne ud på bordet, og spurgte morfar hvilken én jeg skulle starte med at kigge i. Han plejer godt at kunne lide når jeg spørger ham til råds, men han trak på skulderen.

”Det er jo ikke mig der skal lære om de fremmede lande.”

”Det er da ellers spændende,” sagde jeg og fik en lys idé. ”Gad vide hvor Bam og dem egentlig kommer fra?” spurgte jeg.

Jeg så på morfar imens. Jeg var ellers nok klar over at han ikke vidste det. For han kan ikke lide *dem inde fra den anden side*, som han kalder dem. Han mener slet ikke de skulle bo her, eller i vores by overhovedet. Hvis han kunne bestemme havde de aldrig fået lov at komme ind i Danmark. Det siger han hver gang vi taler om dem.

”Hvis bare de abekatte selv vidste hvor de kom fra, så kunne de rejse hjem i en vis fart,” svarede morfar bistert.

”Jeg forstår ikke hvorfor du ikke synes om Bam og hans familie. De er ellers så flinke.”

”Der er så meget du ikke forstår, og som du heller ikke skal bryde dit lille hoved med!” vrissede morfar.

Det skulle han nu ikke bestemme, men det sagde jeg ikke. Jeg besluttede i stedet, at jeg ville lade være med at sige noget til ham, det næste stykke tid.

Lidt efter fik han øje på en af bøgerne, og greb ud efter den. Han stirrede længe på dens forside.

”Det er et godt billede det her,” sagde han og kiggede på det igen.

Jeg prøvede at lade som om jeg var ligeglad, men pludselig stod jeg bag ham. På billedet var en flok lysebrune mennesker med lidt skæve øjne på en mark. Der var både voksne og børn der arbejdede. I horisonten kunne man se høje bjerge og blå blå himmel.

”Sådan høstede vi også da jeg var dreng.”

Han lød lidt underlig. Hvis jeg ikke kendte ham, ville jeg have troet at han var lige ved at græde. Men det må have været en tudse.

”Det var tider dengang, kan du tro.”

Morfar sad stadig og gloede i bogen da jeg sagde godnat.

Om morgenen sad morfar igen med bogen. Han så op da jeg satte mig med mine cornflakes.

”Hvis vi vandt i Lotto, så tog vi ned til det her sted!” sagde han bestemt. Jeg stirrede undrende på ham.

”Så kunne jeg vise dig hvordan det var på landet da jeg var dreng. Dengang var det hele meget nemmere. Der var slet ikke alt det skidt som vi har i dag. Jeg vil gerne have at du også oplever hvordan det var. Og det ser ud til at der er nøjagtig sådan i det her land. Så det er bare at tage af sted.”

”Okay! Så siger jeg det henne i skolen,” svarede jeg. ”Men hvor længe skal jeg sige vi er væk?”

”Et par måneder. Måske et halvt år,” smilede morfar. Det var længe siden jeg havde set ham i så godt humør. ”Det kan som også være at vi bliver der, hvem ved?”

”Jeg siger bare at de hører fra os.” Jeg lagde madkassen i tasken.

Pludselig faldt smilet af morfars ansigt. Han rejste sig, men satte sig over på skamlen ved komfuret.

”Vi har jo ikke vundet i Lotto, Sara,” sukkede han opgivende og satte kedlen over.

”Det er da noget pjat. Som om din million ikke skulle kunne bruges, bare fordi den er trukket ud i klasselotteriet?” Jeg klappede han blidt på skulderen. ”En gevinst er da en gevinst!”

Det svarede han ikke på, men blev siddende og gloede ind i gasblusset.

”Så venter jeg bare med at sige noget. Vi kan jo også bare ringe derhen når vi finder ud af det,” sagde jeg og gik.

Da jeg kom hjem bad morfar mig om at tømme min rygsæk og gøre mig rejseklar. Selv havde han tømt sin hemmelige kuffert og lagt sin striktrøje, sit nattøj og sin tandbørste derned.

”Måske vil du pakke den færdig? Jeg skal lige ringe.”

Det klarede jeg hurtigt. Det var mest underbukser og strømper, og den slags ting som morfar ikke selv var kommet i tanke om. Fotografiapparatet. Det var nok det vigtigste!

Jeg tøvede lidt, men tog så billedet af mor ned fra opslagstavlen, foldede det forsigtigt, og lagde det i min pengekat.

Jeg kunne ikke holde ud at tænke for meget på hende. Men hun skulle alligevel med, også selvom hun aldrig gav lyd fra sig, og jeg havde besluttet mig for heller ikke at prøve at ringe til hende. For som morfar sagde, var det nok også bedst sådan, fordi mor havde det så skidt, at hun ikke engang kunne tage sig af sig selv.

Det er godt at jeg altid har haft morfar til at passe på mig.

Jeg hang pengekatte ind på maven, og pakkede mine egne sager.

Morfar var ikke færdig med at tale i telefon, da jeg var færdig. Jeg læste lidt i bogen. Faktisk syntes jeg ikke det var det mest spændende land at tage til. Det så ikke ud til at der var nogen strand. Hvor sjovt er det at bruge sin ferie på at se en der pløjer sin mark med en ko?

På den anden side ville det nok have været dumt, at brokke sig. Morfar kunne let ombestemme sig, og så var det langt fra sikkert at vi kom nogen steder.

Jeg slog op på en ny side. Der var et billede af en mand, der stod at han var konge. Bhutan, som landet hed, var altså et kongerige lige som Danmark. Det syntes jeg var meget sjovt, jeg kan godt lide Margrethe og Frederik og dem. Men det gjorde jo ikke stedet enormt interessant. Jeg bladede videre, og lod blikket løbe ned over siderne. Jeg opdagede at der var en drage på deres flag. Lidt efter læste jeg, at Bhutan oven i købet betyder *den fredelige drages land*.

”Drager!” udbrød jeg overrasket.

Morfar vendte sig halvt om, og rynkede brynene.

Jeg holdt min begejstring tilbage, selvom det næsten lød for spændende. Tænk at hvis jeg skulle møde en drage! Nej, selvfølgelig fandtes der ikke drager. Men det kunne jo være der engang havde været drager. Hvorfor skulle landet ellers hedde dragelandet? Jeg kunne i hvert godt tænke mig at finde ud af, hvad det var med de drager!

Men jeg ville ikke nævne noget om farlige dyr, for morfar er meget bange for der skal ske mig noget. Jeg må for eksempel ikke gå rundt i byen og fyre krudt af nytårsaften. Det er for farligt! Og vi bor altså i en meget lille by.

Morfar lagde røret på.

”Du Sara! Vi siger bare vi skal til Mallorca, når naboSørensen spørger. Det er meget mere normalt.”

”Hvorfor skal han overhovedet vide hvor vi rejser hen?”

”Der skal være én der ser efter huset og katten, mens vi er borte. Vil du da have at alle planterne skal gå til?” Morfar så bebrejdende på mig.

”Selvfølgelig ikke. Men jeg troede ikke du ville have noget med Sørensens at gøre?”

”Nårh,” morfar gloede ud i luften, ”nabo-Sørensen er som nok ikke så meget værre end så mange andre.”

”Vi kunne også spørge Bam, om han vil vande og give missen mad?”

”Bam!” brølede morfar og blev blå i hovedet. ”Han æder den da, det gør de nede hvor han kommer fra.” Han holdt en kort pause. ”Vil du gerne komme hjem til en spist kat! Jeg troede ellers du var så glad for den kat!”

”Nej, men jeg tænkte bare.”

Jeg ville forsvare Bam, men morfar var ikke færdig.

”Jeg skal sgu ikke have den abekat og alle hans skævvøjede unger til at rode rundt i mit hjem. Som om det ikke er rigeligt at man er tvangsindlagt til at bo ved siden af sådan nogen!”

Han rystede mens han støttede sig til køkkenbordet.

Selvom det var noget vrøvl han sagde om Bam, fortrød jeg mit forslag. Nu var morfar lige kommet i så fint humør, og jeg vidste jo godt hvordan han havde det med *dem inde fra den anden side*.

Imens jeg grublede over hvad jeg kunne sige for at få morfar i bedre rejsehumør igen, gik nabo-Sørensen forbi vinduet.

Han kom for at få nøglen. Morfar fik travlt med at sætte ham ind i hvad han skulle gøre, mens vi var borte.

Da de havde drukket deres øl, rullede vores taxa op i indkørslen. Så begav vi os af sted mod lufthavnen.

Kapitel 2

AT FLYVE PÅ RYGGEN AF EN TIGER

”Kalder man det for en taxa?” vrængede morfar og så tvært på den lille minibus. Den lignede den slags biler hvor der kan sidde omkring seks personer på to bagsæder. Den var bare meget mindre, som om den var tryllet lille. Der kunne knapt nok sidde to på morfars størrelse.

Vi var lige landet mellem de høje bjerge, og stod foran lufthavnens eneste bygning. Her var fantastisk smukt, høj blå himmel og luften var anderledes og helt klar. Morfar mente vi var kommet til det gale sted. For intet så ud som da han var barn på landet. Han havde glædet sig til at se det hele igen.

”Hvordan skulle man kunne dyrke noget som helst på de stejle bjergsider,” spurgte han modløst.

”Bogen har snydt os med falske billeder af folk der høster og pløjer med heste,” fortsatte han skuffet.

Jeg forsøgte at muntre ham lidt op, men det lykkedes ikke. Måske fordi mine tanker mere var ved dragerne.

Men det var nok ikke lige tidspunktet at begynde at fortælle morfar om dem. I stedet pegede jeg på de flotte huse.

”Er de ikke ret godt bygget? Og sikke flotte farver!” prøvede jeg.

Men morfar gad ikke se på huse. Han ville hjem til Danmark igen. Og det skulle være nu! Han fór ind i bygningen for at høre hvornår det næste fly afgik.

Et kvarter efter kom han slukøret tilbage. Vi kunne tidligst komme med om en uge, og så skulle vi endda være heldige.

Morfar kastede et koldt blik på chaufføren.

”Skulle den abekat dér kunne køre bil?”

”Ja.” svarede jeg. ”Damen fra flyet siger at han er en ”driver”.”

”Hvad ved den slags mennesker om det? Han ligner mere en rigtig drivert,” konstaterede morfar surt.

Jeg rystede på hovedet.

”Driver. Det er altså engelsk og betyder chauffør.”

”Ja, det er godt Sara, men jeg taler som du ved klingende dansk. Jeg kalder ham Drivert! Man skal kalde en spade for en spade, det troede jeg, at jeg havde fået lært dig.”

”Sure, sure,” smilede chaufføren og bad med hånden morfar tage plads på forsædet.

Jeg tænkte. Han ved selvfølgelig ikke at en drivert er en dovenlars. Men det er også lige meget, for han forstår jo ikke dansk.

”Det lyder ikke til at han er sur over du kalder ham Drivert,” sagde jeg til morfar.

”Hvad skulle han også have imod det,” svarede han og satte sig ind. ”Skal vi så køre. Jeg trænger til at komme til køjs.”

*

Der var ikke noget at sige til at morfar var træt. Det var mere end to døgn siden vi tog hjemmefra. Morfar havde ikke sovet på hele turen. Han kunne ikke falde i søvn i nogle af flyverne.

Jeg sov meget af turen i det store fly. Det kunne man lige så godt. Når jeg vågnede så jeg film eller læste om Bhutan. Og spiste. Maden var anderledes, men okay. Morfar pakkede ikke engang sin ud af plastikken.

”Den hundede skal jeg ikke nyde noget af.” skældte morfar.

Han drak til gengæld mange kopper kaffe.

Jeg kom hurtigt i snak med en mand og en kone. De var danskere og skulle til Nepal og vandre i bjerge. Hun var rigtig sød. Hun syntes jeg var heldig at have en morfar der sådan tog mig med til Bhutan. Hende og manden ville også gerne besøge det land, sagde hun. Men de havde ikke råd. Så de måtte nøjes med Nepal.

Jeg troede ellers ikke det var et dyrt sted vi skulle til. I bogen lød det til at være ret fattigt, og billederne fortalte det samme.

Jeg fortalte at morfar og mig skulle vente 18 timer i lufthavnen på vores næste fly. Manden spurgte, om vi ikke ville med ind til Katmandu, Nepals hovedstad. De skulle nok hjælpe os med at finde et sted, hvor morfar kunne hvile sig. De ville også sørge for at vi kom tilbage til lufthavnen i rette tid.

”Det er da bedre end at sidde og glo en hel dag. For der er ikke meget se i den lufthavn,” sagde manden, som åbenbart havde været der nogle gange.

”Jeg skal ikke til katmand nogen steder!” fnyste morfar og vendte hovedet bort.

I lufthavnen i Nepal sad morfar på sin stol med ryggen til vinduerne og ventede. Jeg så ud, men ville hellere se mig rundt. Der var nogle boder, hvor man kunne købe mærkelige sager. Selvfølgelig også nogle varer man kender.

Men jeg skulle være, så morfar kunne se mig hele tiden. Han var bange for at der skulle komme nogen og bortføre mig.

”Sara. Du må vide at hvide piger er i høj kurs her,” forklarede han. ”Har du ikke lagt mærke til hvordan de kikker efter dig?”

”Det er nok fordi de ikke forstår, hvorfor vi ikke tager ind til byen.”

Morfar hørte ikke efter.

”De kan gøre grimme ting. Så det er bare med at passe på!”

”Morfar! Jeg tror bare de synes det er synd at vi skal sidde her og hænge. De kan se at du trænger til at hvile dig.”

”Du snakker. Du skulle bare se hvis jeg lukkede øjnene, så var du væk inden jeg nåede at åbne dem igen,” vedblev han.

”Hvor tror du da jeg ville være?” Jeg pegede på en bod. ”Derovre og købe lidt slik og en Cola”

”Nej, lille Sara! Men du kan være helt rolig. Jeg lukker ikke et øje!”

Efter nogle timer var morfar nødt til at gå på toilettet. Han havde holdt sig længe, men nu kunne han ikke længere. Imens måtte jeg stå lige udenfor mandeskiltet og vente. Der gloede folk på mig! Men det så morfar selvfølgelig ikke.

Der var ellers meget at se på. Mange forskellige mennesker gik forbi. Jeg havde aldrig set den slags folk før. Kvinder i flotte kjoler med tørklæder om hovedet i stærke farver. En mand helt i sort med turban og langt gråt skæg. En flok skaldede piger i lange røde kjoler, nærmest kutter, med skriggule bæltter om maven. Måske var det slet ikke piger? Nogle af dem lignede drenge, når man så nærmere efter.

Da jeg var mæt af at kigge, lagde jeg mig med hovedet på morfars skød og faldt i søvn henover to orange plastikstole.

Det var mørkt udenfor da jeg vågnede og vi fik noget at spise. Burgere, de lignede dem man får hjemme. Så blev vi endelig kaldt ud til flyet.

Det var et lille fly. Der var meget fine mørkeblå sæder og rigelig benplads, i den afdeling vi kom til at sidde i. Stewardessen var smuk med sort hår og rare øjne. Hun smilede til morfar og hjalp ham på plads. Man kunne se at han også syntes hun var sød, han brokkede sig overhovedet ikke. Jeg tror faktisk også han spiste. Men jeg er ikke sikker. For lige før flyet blev lukket, fik vi alligevel selskab. Det var en mor og hendes lille pige, der fik plads skråt overfor os. De blev fulgt af fire mænd.

De fire mænd så sjove ud, det lignede kjoler de havde på, og de så meget alvorlige ud. Det så ud som om de prøvede at få stewardessen til at flytte os. Det lød som om de slet ikke ville have, at morfar og jeg skulle med flyet. Men så løftede damen sig fra sit sæde, og fik øjenkontakt med mig. Så sagde hun en kort sætning til en af mændene, jeg tror ikke det var hendes mand.

Så blev lugen endelig lukket, og lidt efter begyndte flyet at røre sig.

Damen var farvestrålende klædt og havde et stort guldspænde i håret. Den lille pige havde også flot kjole på, men hun begyndte at græde voldsomt. Hun ville vist ikke op og flyve. Det hjalp ikke at moren forsøgte at trøste hende. Pigen hylede bare højere og højere.

Morfar kunne ikke forstå, at kvinden ikke bare fik ungen til at tie stille.

Da vi var lettet fra jorden, fik den lille pige øje på mig. I starten var hun lidt genert, men hun holdt op med at græde. Kort efter kom hun over til mig og sidde. Hendes mor kunne tale engelsk. Pigen var tre år og hed Deki. Spøjst navn.

Hun var noget så sød. Brun i huden og med varme mørke øjne. Deki ville kun være ved mig. Det var rigtig hyggeligt.

På et tidspunkt sagde moren at vi skulle se ud af de små vinduer. Derude i luften stak tre kæmpe hvide bjergtinder op midt i alt det blå. Sikke syn! Spidserne var noget højere end der hvor vi fløj.

Morfar blundede, så han så dem heldigvis ikke. Han var helt sikkert blevet nervøs over om vi skulle flyve direkte ind i dem.

Da han vågnede op, mente han ikke bjergene var nær så høje, som jeg fortalte.

Jeg havde Deki i hånden da vi gik ud af flyveren. Hun ville ikke slippe. Vi fulgtes alle fire gennem lufthavnen, med de fire kjolemænd lige bagved os.

Mærkeligt nok skulle vi hverken vise vores pas eller noget. Morfar blev ved med at række sit til toldereren, men han rystede bare smilende på hovedet, og bød med hånden, at vi skulle fortsætte efter damen.

Pludselig kom der en mand med vores bagage og bar det ud foran bygningen.

Dekis flinke mor tilbød os, at vi kunne køre med dem til hovedstaden. Vi kunne også bo nogle dage ved hendes familie, hvis vi havde lyst.

Det ville morfar ikke høre tale om, og selvom det ærgrede mig, vidste jeg at det ikke nyttede at protestere.

Lidt efter sagde damen noget jeg ikke forstod, men jeg nikkede for ikke at virke dum. Hun talte med en af mændene fra flyveren, og lidt efter kom han med en chauffør til os.

Dekis mor sagde, at så længe vi var i hendes land, skulle han køre for os. De havde valgt ham, fordi han kunne lidt engelsk, og fordi han var en god mand. Før hun sagde farvel, fortalte hun manden noget på deres eget sprog. Chaufføren stod ret som en soldat imens. Det undrede jeg mig over, for selvom hun var fin i tøjet, var hun jo en almindelig dame?

Deki holdt stadig fast i min hånd og hun ville ikke give slip, selvom hendes mor prøvede at få hende til det. Så måtte hun tage hårdt fat i datteren. Da græd Deki endnu mere hysterisk end i flyveren. Det skar i hjertet. Hun skreg da hun blev sat ind i deres store bil. Jeg kunne se hvordan hun vred sig da de kørte. Det var synd for hende, at morfar ikke ville med, bare fordi han syntes hendes mor var for fin til folk som os.

*

Chaufføren, eller Driver som jeg kaldte ham, og Drivert som morfar blev ved at sige, rullede døren i efter mig. Så kørte vi.

Morfar vendte sig om mod mig.

”Ved han at vi skal finde et sted og sove?”

”Ja,” svarede jeg.

Jeg var sikker på at Dekis mor havde bedt Driver om at finde et hotel til os. Morfar spurgte heldigvis ikke mere. Han havde travlt med at se ud.

Lige midt på vejen gik en ko ganske roligt og fyldte det meste af kørebanen. Den flyttede sig ikke, selvom bilen kom tæt på. Driver måtte slå en bue uden om.

Der gik også løse hunde og grupper af skolebørn med uniformer på. De så ind på mig som var jeg en abe i bur. Jeg gloede igen. Så smilede de og vinkede, og jeg vinkede og smilte tilbage.

Vi kørte op ad. Vi nærmede os et sted hvor vejen svingede kraftigt. Det gav et sæt i både morfar og mig, da Driver pludselig trykkede vildt i hornet.

”Bååå!”

”Du kører da ikke frem, hvor du ikke kan se hvad der kommer imod dig,” udbrød morfar forskrækket.

Drivert så på morfar og nikkede venligt, selvom morfar råbte.

”Du har bare at holde øje med hvor du kører!”

Vi kom til et nyt bjergsving og Driver båttede igen.

Morfar sad stiv som en pind og så lige ud i luften og mumlede.

”Manden er sindssyg. Vi kommer aldrig levende hjem herfra.”

Jeg gad ikke at være bange, men så i stedet ud for at nyde synet.

Vi kørte langs en flod, vandet strømmede med voldsom fart. Jeg så et par flotte fugle. Kiggede op ad bjergene, der nærmest gik lodret op. Der var bjerge på alle sider af dalen. Små marker. Nogle nede ved floden, og andre lå i terrasser op af bjergsiderne.

Jeg mærkede bilen dreje ind ad en stenet vej. Morfar og mig blev kastet frem og tilbage, mens bilen langsomt kørte op ad den stejle stenvej. Jeg var ved at blive køresyg, og jeg tror heller ikke morfar havde det helt godt.

Lige før jeg fik det rigtigt skidt stoppede bilen. Jeg skyndte mig ud for at snappe efter vejret.

Morfar nøjedes med at rulle vinduet ned. Han så meget træt ud. Det eneste han tænkte på var at komme til at sove.

”Hvor er hotellet?”

Jeg spurgte Driver om det samme.

Han smilte og sagde at hotellet lå i den by, hvor vi var landet. Altså mere en times søsyg køretur herfra. Det skulle jeg ikke have noget af at oversætte for morfar.

Driver lagde nakken tilbage og pegede på et sted højt oppe på den stejle klippe.

Først så jeg ikke andet end den grå klippevæg. Så lod jeg blikket vandre højere op. Helt vildt højt oppe lå der en slags tempel. Ovenover fortsatte klippevæggen endnu højere. Helt op i himlen.

Jeg viste morfar templet. Han nikkede inde fra bilen.

”Det billede kan jeg godt huske fra bogen. Jeg drømte ikke om at det lå så højt oppe.” Morfar lød betaget. ”Gad vide hvordan de har fået det bygget? Tænk hvilket arbejde det har været.”

Jeg så på Driver.

”Kan man komme derop?”

”Sure, sure,” svarede han. ”Det tager cirka 4 timer for en voksen mand.”

Det var tydeligt han ikke mente det var en tur for en pige på knap tolv.

”Tror du der er drager deroppe?” fløj det ud af min mund.

”Drager?” Driver rystede på hovedet. ”Der har engang været en tiger deroppe.”

Han gav sig til at fortælle en sær historie. For mange hundrede år siden var der landet en hellig mand, oppe hvor templet ligger nu. Han var kommet flyvende fra Indien på ryggen af en tiger. I tiden efter havde han siddet og tænkt tanker på en klippehylde. Nogle år senere fik han bygget et tempel på netop den hylde. Det tempel som vi kunne skimte deroppe nu.

”Det var en skør historie,” sagde jeg.

Driver så alvorligt på mig.

”Nej, sand historie. Han fløj på ryggen af en tiger!”

Jeg fortalte historien videre til morfar så godt jeg kunne.

”Sådan en røverhistorie. Man kan ikke flyve på en tiger,” sagde morfar nøgternt.

”Det er jo det rene galimatias!”

”Så mærkeligt er det vel heller ikke?” sagde jeg.

Jeg tænkte på, at vi selv lige var kommet flyvende fra den anden side af jorden, og ned i det her mærkelige land med høje bjerge og mænd der gik i kjoler.

Morfar lo hånligt af Drivert, som satte sig ind bag rattet.

Drivert grinte bare med, som om han også syntes det hele var skørt.

Vi kørte tilbage.

Morfar ville vide, hvorfor vi skulle køre den lange tur. Jeg svarede, at det nok var Driver der ville vise os templet.

”Ja, det kan du bilde mig ind,” sagde morfar og pustede tungt. ”Det bæst er ude på at tage livet af os!”

Vi var begge svimle og dødtrætte da vi fik et hotelværelse. Jeg drattede om på sengen, uden at børste tænder eller noget.

Jeg slog øjnene op og var med ét lysvågen. Helt frisk og klar til det hele. Hold op en udsigt jeg havde fra min seng. Et bjerglandskab med små marker foran nogle sære huse. De lignede små kinesiske slotte, men alligevel anderledes. I byens midte rejste en stor hvid bygning sig, det var klosteret, fandt jeg senere ud af.

Oppe hvor byen sluttede, og bjergene tog over, lå der en rund bygning. Endnu højere oppe i bjergene blafrede aflange flag i vinden. De havde stærke farver, blå, gule, grønne, røde og nogle var helt bleghvide. Længere oppe endnu kunne jeg skimte noget, der måske var et mindre kloster. Oven over det hele var den klareste blå himmel. Meget blå!

Morfar sad og blundede henne ved vinduet.

”Nårh, du er vågen,” sagde han, stadig med lukkede øjne.

”Har jeg da sovet længe?”

”Det var godt at du kunne sove.” Morfar rejste sig og slog armene ind mod sig, ”i den kulde.”

”Fryser du? Jeg har ellers haft det varmt nok.”

”Har du det?” Morfar lignede én der vidste bedre. ”Du lå ellers og rystede som et espeløv, før jeg lagde uldtæppet over dig.”

”Gjorde jeg?”

Morfar nikkede.

”Så er det nok derfor jeg ikke kan huske jeg frøs. Tak for det.”

Morfar vippede tilfreds med hovedet. Han kan godt lide at jeg husker at sige tak. Han kiggede ud over landskabet.

”Sikken pragtfuld udsigt vi har,” sagde jeg og gik hen til vinduet. ”Se alle de flotte flag. Tror du ikke, det er klosteret, det store derovre?”

”Det aner jeg ikke,” svarede han. ”Jeg undrer mig mere over, hvad de har på markerne. Det ligner hverken korn eller kartofler. Måske er det bare ukrudt.” Han smilte lumsk. ” Hvis de alle sammen er som ham Driver, kunne de såmænd være tossede nok til at så ukrudt.”

”Hvor er Driver?”

”Han kom rendende her, før man var kommet i tøj. Og du lå stadig der og sov på dit grønne øre. Så ligner det da ikke noget at komme brasende?”

”Havde han fundet ud af hvor drag...,” jeg stoppede.

Jeg ville jo ikke fortælle morfar om det med dragerne.

Jeg syntes også selv, det lød lidt tosset. Det passede ikke for en pige på min alder at tro på drager og den slags. På den anden side troede jeg stadig på nisser, i hvert fald på en måde, og mest i december. Der måtte altså være noget med de drager! Og morfar skulle i hvert fald ikke høre noget om dem endnu.

”Han kom med te. Noget tyndt sjask.”

Morfar vil helst have kaffe om morgenen, men det kunne Driver jo ikke vide.

”Det var ellers lækkert, sådan at få te på sengen. Jeg ville da gerne have haft en kop.”

”Den er for længst blevet kold.” Morfar så mod koppen, der stod på mit sengebord.

Den havde låg på, og under låget dampede det.

”Næh, den er ikke kold. Det var vel nok pænt af ham at komme med te.”

”Pænt!” vrængede morfar. ”Han gør det kun fordi han tror han får penge. Men det kan han god glemme, han får ikke en krone!”

Nu blev jeg nødt til at skælde ud. ”Du er altså totalt urimelig. Man kan da ikke lade være med at give sin chauffør løn. Det er for strengt!”

Morfar satte afværgende begge håndflader op foran sig. ”Rolig, rolig lille pige. Det var jo ikke ment på den måde. Jeg mener bare, at han ikke får en krone mere end han skal ha’. Selvfølgelig får han løn. Jeg er jo ikke sådan en der snyder folk.”

”Nå, det lød ellers til det var det, du havde tænkt dig.”

”Nej, da. Jeg har da aldrig snydt nogen.” Han så helt flov ud.

”Det er da heller ikke noget at snakke om, for du er næsten lige så rig som Egon Olsen fra Olsen Banden.”

”Må jeg være fri. Og han er da slet ikke rig,” rimede morfar ufrivilligt.

Alligevel var tydeligt stolt over sammeligningen. Han elsker Olsen Banden.

Vi har set alle filmene op til flere gange. Vi købte boksen med alle videoerne den dag morfar fandt ud af han havde vundet millionen.

Efter morgenmaden fandt vi Driver ude i hotellets gård. Han stod sammen med nogle andre chauffører og nogle lokale. Han kom straks hen til os og ville vide hvordan vi havde sovet. Morfar gjorde store fagter, så Drivert forstod at han syntes her var forfærdeligt koldt.

”Så kører vi til Punakha,” foreslog Drivert med det samme. ”Der er dejligt varmt.”

Morfar så tvivlende ud. Han huskede alt for tydeligt køreturen i går.

Det forstod Drivert.

”Ikke langt. Mindre end 140 km.”

”Nå, ikke længere,” kom det overrasket fra morfar.

Han tænkte på det ville tage cirka halvanden time. Men når der ikke var længere, tvivlede han på at det kunne passe, at der kunne være så meget varmere.

”Der er appelsiner. Citroner. Bananer,” påstod Drivert.

Den gik morfar ikke på.

”Han snakker! Ham med hans flyvende tiger!”

Det oversatte jeg ikke til Driver, i stedet sagde jeg til morfar.

”Det kan jo komme an på en prøve. Det ene sted kan vel være lige så godt som det andet? For vi kan jo ikke blive her hele ferien.”

”Hvis du tør køre endnu en tur med den djævel, må jeg jo bare følge med. Det er heller ikke så galt med mig. Jeg er jo en gammel mand. Men dig, lille Sara. Du er alt for ung til at komme herfra på den måde.”

”Hold nu op morfar. Vi overlever nok begge to, skal du se.”

Jeg vendte mig mod Driver og sænkede stemmen.

”Findes der spor efter drager i Punakha?”

”Sure, sure,” svarede Driver ukoncentreret.

”Hvad spurgte du om?” kom det nysgerrigt fra morfar.

”Øh ... ikke om noget.”

Det svar tog han ikke for gode varer.

”Bare om det virkelig er rigtigt det med bananerne,” nødløj jeg. ”Driver siger vi skal vente at se.”

”Ja, det næste er vel at han også påstår der er aber! Den sjover er fyldt med gode historier.

Har du spurgt ham, hvor vi kan veksle penge?”

Jeg fik spurgt, og Driver forklarede at vi kunne betale med *jeres penge-kort* på hotellet. Morfar kunne sagtens nå at gå i banken når vi kom frem.

Da vi havde kørt i over tre timer, klagede morfar.

”Nu har vi været af sted dobbelt så længe, som han påstod det ville tage!”

Jeg forsøgte at oversætte det for Driver.

Han rystede kort på hovedet. ”140 km. Ikke en time og en halv. Aldrig sagt!”

Morfar så vredt på ham.

Drivert begyndte at forklare. ”I Bhutan. 140 km. Fem timer.” Han stak fem fingre i vejret. ”Dit land. 140 km. Måske en time og en halv. Forstå?”

Jeg forklarede det for morfar.

”Ja,” svarede han kort og mente, at nu havde de talt nok om det!

Jeg fik lyst til at drille ham. ”Havde du glemt at det tager meget længere tid at køre over høje bjerge, end at drøne af sted på en flad dansk motorvej?”

”Bjergkørsel. Langsomt. Meget langsomt.” Driver slap begge hænder fra rattet, mens han brugte dem til at forklare med.

Morfar var ved at gå ud at sit gode skind af skræk. Vi kørte på en smal vej. Til den ene side var der lodret klippe, og på den anden side var der frit fald, meget langt ned. I bunden kunne man se en flod. Floden så ikke så bred ud heroppe fra, men det var den! Vi kom nemlig ned og køre langs den en time senere.

Vi fortsatte uden nogen sagde noget.

Jeg så ud. Selvfølgelig også for at undgå at blive køresyg, som i går.

Snart sprang der et vandfald ud af klippen, oppe over vejen. Pludselig holdt vejen nærmest op. Og vi måtte holde og ventede på at vejarbejderne ville flytte deres lastbil og gravko, så vi kunne snegle os forbi.

Inde mellem nogle træer tog Driver pludselig farten af bilen og slukkede for motoren.

”Aber!” hviskede han.

Jeg undrede mig over hvorfor han sagde det.

Morfar pegede forsigtigt ud til den side hvor han sad. Jeg troede ikke mine egne øjne. Få meter fra os var der tre aber. De to sad bare og kiggede. Den tredje gik lidt længere fremme, og hoppede op på en sten. Jeg havde aldrig set aber gå frit rundt før. Morfar var også målløs.

”Skynd dig at tag et billede, Sara. Ellers er der ingen der vil tro på os, når vi kommer hjem,” hviskede han.

Jeg famlede med at få kameraet ud af etuiet. Aberne var gået længere væk, men jeg tog et alligevel.

”Kan man gå ud?” spurgte jeg Driver.

”Sure, sure” svarede han, og gjorde tegn med hånden til jeg skulle skynde mig. Hurtigt rullede jeg døren op, og hoppede ud. Aberne løb selvfølgelig deres vej, da de hørte mig.

”Kan du komme ind!” råbte morfar forskrækket. ”De angriber dig!”

”Det var da dem, der blev bange for mig,” sagde jeg mens jeg satte mig ind på min plads. ”Så du ikke de forsvandt?”

Morfar var bleg. ”Sådan noget må du love mig aldrig at gøre igen!”

Vi prøvede at få øje på aberne igen inde mellem træerne.

Driver kunne stadig se dem, men selv om han pegede, kunne vi ikke se dem.

”Jeg vidste slet ikke her var aber,” sagde jeg.

”Årh, det anede mig nu nok.” Morfar lænede sig selvglad tilbage. ”Nævnte jeg ikke aber, før vi kørte. Jo, det gjorde jeg. Men det kan du selvfølgelig ikke huske.” Jeg hader, når han spiller klog med det modsatte af det han mente for kort tid siden. Han smilede skævt til sin sidemand. ”Men så fik vi hilst på Driverts familie.”

”Oh, my family!” Kom det fra Drivert. Han slog en mægtig latter op, og satte sin ene hånd på morfars arm.

Jeg holdt vejret nogle sekunder. Jeg var nervøs for om morfar ville flippe fuldstændigt ud. Han plejer ikke at kunne lide hvis nogen rører ved ham på den måde. Men mærkelig nok. Morfar vippede lidt med hovedet, og så lo han med. Pludselig sad vi alle tre og grinede. Vi grinede så vi næsten ikke kunne stoppe.

Der blev for varmt inde i bilen. Morfar og Driver rullede deres vinduer ned. Pludselig fik jeg øje på et træ, hvor det glimtede gult under bladene.

”Hvad var det?” udbrød jeg.

”Citroner!” Kom det hurtigt fra morfar. ”Kunne du ikke engang se det? Enhver kan da kende et citrontræ når man ser det. Jeg kan da i hvert fald. Og det var jo også det Drivert hele tiden har sagt.”

Morfar lød som om han aldrig havde tvivlet på Drivert.

Snart så vi også banan- og appelsintræer. Vi kørte langs den brede flod, og kunne mærke at vi var tæt på vand. Længere fremme delte floden sig i to. Grenene gik hver sin vej om noget der lignede en stor fæstning.

”Punakha Dzong,” udbrød Driver stolt. ”I skal se!”

Flot så det ud.

For at komme over til klosteret skulle man gå over floden via en lang hængebro.

Driver standsede og ville have os ud, men morfar rystede på hovedet.

”I skal se kloster, vigtigt kloster!” opfodrede Drivert.

”Måske senere. Vi skal først i banken. Uden rede penge, går den ikke længe,” rimede morfar selvtilfreds.

I banken skulle vi stå i kø flere gange.

Driver fyldte benzin på bilen imens.

Morfar fik svedperler på panden over de skemaer der skulle udfyldes. På et tidspunkt gik bankdamen også med hans pas.

”Nu får jeg aldrig det igen. Så kan vi blive i det her uland til vi rådner op.”

”Hun kommer igen,” trøstede jeg.

Men der gik også længere tid end jeg havde regnet med.

Da hun kom tilbage med passet, troede morfar at han fik sine penge. Det gjorde han ikke. Vi skulle stille os i en anden lang kø.

”Det er også for dårligt at Drivert ikke er her, nu hvor man har brug for ham.”

”Tror du ikke også han står i kø ved benzintanken?” spurgte jeg.

”Det er da noget andet. Han er mere vant til det,” pustede morfar. ”Jeg holder ikke ud at vente et sekund længere.”

Han blev alligevel stående, og endelig blev det vores tur.

Manden i skranken tog hans skemaer, og gik. Morfar trommede med fingrene i disken. Et par minutter efter var manden tilbage. Han begyndte at lange det ene bundt pengesedler op på disken efter det andet. Hvert bundt var på tykkelse med en telefonbog. Bundterne blev stablet oven på hinanden.

Morfar blev forvirret. ”Er det vores alle sammen? Mon jeg har skrevet galt?”

Han stirrede på den høje stabel pengebundter. ”Hvor skal vi dog have gøre af dem?” Jeg løftede op i min rygsæk.

”Vi kan have de fleste af dem heri.”

”Nej, du kan da ikke gå med så mange penge i din skoletaske!” udbrød han.

Han så igen på stablen, så op i loftet, og igen på mig og rygsækken. ”Nå, så se at få den lukket op!”

Morfar lagde de fleste af bundterne ned i tasken. Resten fordelte han i sine jakkes inderlommer. Det så ud som om han havde fået bryster.

Morfar stod og tøvede foran døren. ”Man føler sig næsten helt som en anden Egon Olsen.”

”Så kommer ”bøffen” nok snart, og snupper alle pengene fra dig,” sagde jeg. Jeg kunne lige se det for mig.

Han så forskrækket ud. ”Det er da ikke noget at spøge med!”

Driver var heldigvis kommet tilbage. Ude på gaden greb morfar mig i armen, og så stæsede vi over mod bilen. Morfar rev rulledøren op, og nærmest kastede mig ind på sædet. Smækkede i, og hoppede selv ind foran.

Driver smilede. ”I Bhutan. Penge fylder meget.” Han lavede lang afstand mellem sine to håndflader.

”Ja, men det er ikke noget at prale af” sagde morfar. ”Da jeg var dreng under krigen, der skulle man have en helt kuffert fuld af penge med, bare for at købe et snoldet franskbrød. Der kan man tale om at penge fyldte meget!”

Driver så nysgerrigt om på mig.

”Det kan jeg altså ikke lige oversætte,” beklagede jeg.

”Kør!” beordrede morfar.

”Sure, sure,” sagde Driver. ”Se klosteret?”

”Nej.” Morfar slog sig på maven. ”Jeg er så sulten, at jeg kan spise hvad som helst!”

Driver kendte et sted. Han foreslog at vi skulle smage det alle bhutanere spiser.

Han forsøgte at lære morfar at sige, *ema datsig*. Det hedder retten.

Morfar forsøgte, men det lød ikke rigtigt. Men de hyggede sig. Morfar begyndte i hvert fald at kalde Drivert for sin halv-ven.

Morfar mente ikke der kunne ske noget ved at smage, når nu Drivert gerne ville have han skulle prøve at smage deres nationalret.

Jeg valgte noget med kylling. Jeg elsker kylling.

Jeg glemmer aldrig morfars ansigtsudtryk, da han havde slugt den første skefuld. Han var nærmest ved at eksplodere, så stærkt smagte det. Der kom mærkelig nok ikke en lyd fra ham. Han sad bare og drak vand med tårerne løbende ned af kinderne.

Driver mente at det nok var chilien.

Jeg så spørgende på ham. ”Er der da chili i *ema datsig*?”

”Ris, ost og mange mange chili.”

Jeg rynkede på næsen. ”Det er da ikke mad for sådan nogen som os. Morfar kan da slet ikke tåle chili!”

”I Bhutan. Man spiser chili til morgen, til middag og til aften. Hver dag. Dejlig!” Driver øste endnu en stor portion op på sin tallerken.

Driver blev meget skuffet over at vi ikke ville besøge klosteret den dag.

Morfar ville have et hotelværelse med wc, og det skulle gå stærkt!

Han sad derude resten af dagen. Han var helt fra den, så ondt i maven havde han. Han var ligeglad med alt. Jeg fik endda lov til at gå ud og se på byen sammen med Driver.

”Tag bare et lille bundt sedler med. Men tasken bliver her!”

”Selvfølgelig!” svarede jeg.

”Og lad for guds skyld være med at spise noget som Drivert foreslår. Han vil slå os ihjel, den djævel.” råbte morfar ude fra toilettet.

Det råd holdt jeg nu ikke helt.

Driver og jeg var inde i en slags købmandsbutik. Butik og butik. Det er noget helt andet end hjemme. Derinde foreslog Driver at jeg skulle købe nogle kaffebolsjer til morfar. For at trøste ham, nu han var syg.

Morfar syntes de var rigtig gode. Jeg fortalte selvfølgelig ikke, at det var Drivert der havde anbefalet dem. Det er klart.

Kapitel 4

EN LAMA DER IKKE SPYTTER

Næste dag var morfar frisk igen. Han stod ved vinduet. Han talte de huse, hvor der lå røde chili til tørre oppe på taget. ”Fjorten! Og det er kun dem man kan se herfra.” Jeg kiggede med. ”Det ser helt flot ud, med røde grønsager på de sorte tage.”

”Ja. De gør ingen skade så længe de ligger der.” Morfar løftede sin pegefinger for at advare mig. ”Jeg siger dig, Sara. Det er ikke mad for hvide mennesker.”

”Det var stærkt?” spurgte jeg.

”Stærkt! Det brændte, så jeg stadig kan spytte flammer. Du så det jo selv!”

”Driver og de andre spiser det tre gange om dagen.”

”Ja, det er utroligt at de kan. Det må man indrømme,” sagde morfar. ”De må gerne holde chilien for sig selv. Jeg skal ikke nyde mere. Nej, tak!”

Morfar gemte de fleste af penge bundterne forskellige steder i vores bagage.

”Du husker hvor vi har lagt dem, Sara? Det er du bedst til.”

Jeg nikkede. Han lagde dem alle mulige steder, så vi skulle alligevel lede over alt.

Mærkeligt nok virkede det ikke som om morfar var vred på Drivert mere. Han ville gerne være med til at gøre ham glad. Morfar skyndte sig at spørge, om han ville følge os ned til klosteret. Der var ikke noget Drivert hellere ville! Han fortalte os en masse om det på vejen derved. Klosteret var det vigtigste i landet. Om vinteren kommer der mange munke fra de andre klostre.

”På grund af varmen?” gættede morfar.

”Sure, sure,” svarede Drivert opmuntret.

”Hvorfor er der mon varmere her, end der hvor vi landede?” spurgte jeg.

Morfar vidste det heller ikke, han så afventede på Drivert.

”Området her ligger meget lavt. Ikke højt som der hvor I landede.”

Morfar nikkede. ”Det er derfor. Det kunne man have sagt sig selv, at der er koldt i bjergene, og varmt i dalen.”

Det kunne jeg nu ikke, men pyt med det. Her var dejligt. Af og til mærkede man appelsinduft i næsen. Og lidt efter fik man øje på træet, og frugterne.

Vi har selvfølgelig masser af æbler og pærer derhjemme. Det var bare noget andet, at se en appelsin hænge på en gren, i stedet for i en plasticpose i Brugsen.

Klosteret lå på en ø. Vi måtte gå over den gyngende hængebro. Der var flettet reb, så man ikke kunne falde ned i den brusende flod.

Først gik vi op til et lille tempel. Langs dets ydre mur hang mange farvestrålende tønder. Driver skubbede til den første, og det satte de andre i gang.

”Bedemøller,” kaldte han dem.

Vi så dem senere mange steder. Driver troede nok vi vidste hvad man brugte dem til. Jeg spurgte, men jeg forstod ikke helt det han forklarede. Kun at de brugte dem, når de bad til deres Gud, Buddha.

Vi gik op af en stor bred trappe for at komme ind i selve klosteret. Det lignede mere en kæmpe fæstning med stejle hvide mure.

For mange hundrede år siden havde den vist også været brugt i krig, men det gad Driver ikke fortælle så meget om.

Det vrimlede med skallede mænd og drenge i dybrøde kjoler. De samme klæder, som jeg så i lufthavnen i Nepal. Så var det nok alligevel drenge. Det er klart man bliver forvirret, når drenge pludselig går i kjoler.

Munkene så os i øjnene, men de gloede ikke, som vi nok gloede på dem.

Klosteret var enormt stort. Vi gik og gik.

Der var nogle steder vi ikke måtte være, fordi de var ved at reparere den gamle bygning. Vi fik alligevel lov at gå ind i en stor sal, hvor håndværkerne var i gang. Der var en kæmpe figur af en tyk mand.

Morfar skød på at den var omkring 7 meter høj. Det var Buddha.

Driver lavede en underlig håndbevægelse foran sit ansigt, som en slags hilsen foran figuren. Sådan gjorde Driver hver gang han gik forbi en Buddha eller andre hellige bygninger og figurer.

Vi gik ud af kirkerummet igen. Jeg så især på de fine udskæringer der var i træværket.

Ind imellem stak der et drengehoved frem over os. Der lød en behagelig summen oppe fra næste etage. Jeg ville gerne op og se.

Det mente Driver ikke var noget problem.

Vi kikkede ind af en åben dør, hvor der sad omtrent halvtreds munkedrenge på gulvet og øvede bønner. Det summede. Et par af dem så op. De så søde ud. En af dem lignede Deki, den lille pige der sad ved mig i flyveren. Jeg tror ikke den mindste munkedreng var meget ældre end hende.

Vi gik videre, for vi ville ikke forstyrre.

Driver spurgte en ung voksen munk om noget på deres sprog.

Den unge munk viste os vej. Han og Driver gik vims op ad en smal trappe. Trappe siger jeg, men det var kun en bjælke, der var skåret grove trin i.

Driver vendte sig, og foreslog at vi skulle kravle op. Morfar var nær aldrig kommet der op. Jeg klarede det lidt bedre.

Vi gik forbi nogle lukkede døre. Så kom vi til en døråbning hvor der hang et tykt tæppe i stedet for dør.

Driver bad os vente. Munken og han ville spørge om vi kunne få lov at møde lamaen. I næste sekund var de forsvundet bag tæppet.

”Lama?”

Hverken morfar eller jeg kunne se spor efter noget dyr. Vi så spørgende på hinanden.

”Er en lama ikke større end en hest?” spurgte jeg. ”Det er da lamaer der ligner kameler og er gode til at spytte?”

”Det skulle jeg mene,” svarede morfar. ”Men det er da dyrplageri, at få sådan et stort dyr op af sådan en smal bjælke. Det var ikke gået hjemme!”

Driver kom snart ud efter os. Det var i orden, hviskede han højtideligt. Men vi skulle tage skoene af, før vi trådte ind.

Morfar skulle lige til at brokke sig, men tog dem af og satte dem ind til siden.

Der var meget mørkt i rummet, selvom det var midt på dagen. Vi kunne ikke få øje på nogen lama, eller noget andet dyr. Der lugtede heller ikke sådan, mere af en slags røgelse.

Der sad en mand på et tæppe. Han mumlede noget, ligesom munkedrengene, bare dybere. I den ene hånd havde han en perlekrans som han nulrede. Det så ikke ud til, at han lagde mærke til han havde fået gæster. Han mumlede bare videre.

Den unge munk vidste os at vi skulle sætte os i hver sin stol. Der sad vi så. Mellem manden med perlekransen og os var der et sofabord.

Driver og den unge munk stillede sig bag i lokalet. Deromme i mørket fik jeg øje på et par drenge min alder. De stod og lavede noget ved et par kogeplader. Den ene af dem puffede til den anden, for at han også skulle se mig. Men den anden blev ved med at koncentrere sig om at lave te.

Jeg kunne mærke på morfar, at han syntes det var mærkeligt det her. Sidde foran en mand, der mumler noget uforståeligt, som om han slet ikke har ænset vi var der.

Efter nogen tid sænkede manden roligt blikket og så på os med rare øjne. Han bød os velkommen.

Den nysgerrige af drengene stillede kopper til os.

”Suja,” sagde manden.

Den unge munk oversatte. ”Det er vores nationaldrik, lavet af te, smør og salt. Værsgo.”

”Jeg drikker det ikke!” kom det sammenbidt fra morfar. ”Jeg skal ikke have mere vrøvl med maven.”

Jeg skottede til ham, for at finde ud af om han syntes det var okay at jeg smagte på det.

”Hvis du vil ødelægge din ferie, så værsgo,” sagde han, og forsøgte at lade være med at vrisse.

Jeg løftede låget og nippede.

Både morfar og manden på tæppet fulgte mig spændt.

”Det smager,” jeg ledte efter det rigtige ord, ”.. specielt.”

”Oh, very special drink,” sagde manden og smilte til os.

Han spurgte morfar hvor vi kom fra. Han brugte den unge munk som tolk. Og jeg svarede for morfar, så godt jeg kunne.

Lidt efter kom munkedrengene med to tallerkner med ris og kød. De var til os.

”Værsgo at spise!” sagde manden gennem den unge munk, og slog gæstfrit ud med hånden.

Morfars ansigt lyste som en kridhvid lygte i tasmørket. ”Du bliver nødt til at sige jeg har mavepine.”

”Hvad så med mig,” spurgte jeg. ”Vil du have jeg skal æde det?”

Morfars øjne flakkede.

”Du kan bare sige at vi har mavepine begge to!”

Manden så spørgende på os, mens vi diskuterede.

Jeg syntes ikke det var passende at begynde at tale om dårlige maver. Jeg fik forklaret at vi ikke kunne spise noget. At det var pænt af ham, men vi desværre lige havde spist.

”No problem,” sagde manden. Det kunne han selv sige på engelsk.

Han bad straks drengene fjerne tallerknerne igen.

Da drengen tog min tallerken, så han mig lige ind i øjnene. Jeg fik en underlig fornemmelse. Den er ikke til at forklare. Men det var ikke en dårlig fornemmelse. Nærmere et tegn på at vi forstod hinanden, eller måske kendte hinanden? Nej. Jeg ved det ikke, og det var nok også bare noget pjat.

Da vi kom ud i dagslyset igen var Driver meget stolt på vores vegne.

Vi forstod ikke hvorfor. Efter lidt tid fandt vi ud af, at manden var en af landets mest hellige mænd. En slags over-munk. Driver kaldte ham for Lama. Det var altså ham der var lamaen!

”Det var da altid noget, at han ikke spyttede efter os,” lo morfar og blinkede til mig.

Driver ville vide hvad vi morede os over.

Det ville vi ikke fortælle, for vi syntes vi havde lov til at have lidt for os selv.

Før vi forlod klosterets gård, spurgte Driver mig om nogle mærkelige spørgsmål. Om jeg gerne ville have en ven at rejse med? Om jeg kunne lide drenge? Eller kun ville være sammen med piger? Og den slags.

Jeg forstod ikke hvad han havde gang i.

Jeg valgte at gå lidt for mig selv, og begyndte at studere de flotte malerier på murerne.

Da jeg gik hen til de andre to igen, var Driver gået et ærinde. Morfar og jeg gik ud af klosteret og tilbage over broen. Midt ude på floden sagde morfar. ”Du kunne godt have brug for en rejsekammerat.”

Jeg kiggede undrende på ham. ”Jeg har da både dig og Driver. Det er da rigeligt.”

”Jeg mener en på din egen alder,” blev han ved.

Jeg rystede på hovedet. ”Jeg har det fint, morfar.” Jeg fangede hans øjne. ”Det der behøver du slet ikke bryde dit lille hoved med.”

Morfar lo, og snakkede videre om Lamaen, der sad og fumlede med sin perlekrans.
Han gentog også sin vits om lamaen der ikke spyttede.

Kapitel 5

BØRN PÅ BESTILLING

Der var dejligt i den varme dal. Duftene, varmen og det hele. Imens jeg var der, glemte jeg faktisk hvad jeg var kommet til det her land for. Jeg tænkte slet ikke på at jeg ville undersøge det med dragerne.

Man skal også holde fri en gang i mellem. Så det passede mig ikke, at vi allerede skulle videre. Det var morfars idé. Selvom han, så sent som i går, havde bestemt at vi skulle her til. Nu betød kulden åbenbart ikke noget længere.

”Vi skal hen hvor kartoflerne gror,” nærmest råbte han.

Driver havde vist morfar en rismark.

”Jeg var sikker på at det var ukrudt,” var morfars første kommentar. ”Det ligner ukrudt, og smager som ukrudt. Nej, nej, godt ord igen Drivert. Jeg ved godt du kan lide det. Hver sin smag, som man siger hjemme i Danmark. Men jeg savner at få en god gammeldags kartoffel. Men dem har I åbenbart ikke nogen af.”

”Jo, jo,” pralede Drivert.

Hvis vi kørte otte timer ind i landet, så skulle morfar se kartofler. Større end han nogensinde havde set dem.

Det mente morfar selvfølgelig var løgn. For han havde nok set kartofler der var store. Morfar var sikker på at han var den mand i hele verden, der har set flest kartofler overhovedet.

Som barn bestilte han ikke andet end at luge, hyppe og slæbe på kartofler. Hans far var kartoffelavler. Så Drivert skulle ikke komme her, og fortælle morfar noget om kartofler.

Drivert smilede, og mente morfar bare skulle vente og se.

Jeg blev træt af deres kartoffelsnak. Men Driver og morfar holdt ikke op, fordi jeg stoppede med at oversætte for dem. De fortsatte bare på hver deres sprog.

Der var ikke noget at stille op. Vi skulle væk fra varmen. Farvel citron, appelsin og banan. Farvel til aber og lamaer, med eller uden spyt.

Jeg lænede mig op ad ruden, og brugte min trøje som pude. Jeg lukkede øjnene. Jeg gad ikke at snakke med de to foran. De måtte klare sig selv. Jeg vil ikke sige jeg var sur, men mit humør kunne godt have været bedre.

Bilen sagtnede farten før vi var kommet helt ud af byen. Selvom jeg gjorde alt for at undgå det, hørte jeg morfar sige.

”Er det ikke en af lamaens drenge der står der. Ham kan vi da lige så godt give et lift.”

”Sure, sure,” svarede Driver og gjorde holdt.

Min dør rullede op, og jeg kunne mærke der var en som satte sig ind, og lukkede efter sig. Jeg lod som om jeg sov. Selvfølgelig ikke særligt høfligt. Men jeg var ikke i humør til at hilse på fremmede.

Bilen satte igen i bevægelse. Jeg syntes at jeg kunne mærke morfars øjne se om på mig. Jeg begyndte at trække vejret tungere, som man gør når man sover.

”Sara får sig en lille lur,” sagde han utålmodigt. ”Hun kan jo også bare hilse på vores unge ven senere, så.”

Jeg tror faktisk jeg var faldet hen et øjeblik. Motoren blev standset. Jeg slog øjnene op. Det gav et sæt i mig. Det var drengen med tallerkenen. Ham med blikket. Jeg blev forvirret, og lukkede hurtigt øjnene igen.

”Vågn op,” kaldte morfar ivrigt. ”Drivert siger at vi skal ud og gå.”

”Allerede?”

”Ja, Drivert har et halvhundrede templer vi lige skal se.” Morfar kunne ikke skjule, at han ikke længere syntes det var helt så træls.

Jeg kom langsomt ud af bilen og missede med øjnene.

”Har du hilst på din, jeg mener, vores nye rejsekammerat?” spurgte morfar, og puffede munkedrengen hen mod mig.

Jeg nikkede til ham.

Han nikkede igen.

”Hvordan er han kommet her, og hvorfor?” spurgte jeg.

Det svarede morfar ikke på. I stedet fik han travlt med at spørge Drivert om noget angående bilen. De stod en tid og sparkede til dens dæk.

Templet lå et stykke væk, og vi skulle gå langs rismarkerne for at komme derud. Kvinder var ved at høste. En gik sammenbøjet og skar strå af med en krum kniv.

”Gud. Bruger de stadig segl?” spurgte morfar sig selv og rystede på hovedet.

”Det har vi lige godt aldrig gjort. Men se lige, Sara.”

Han pegede på en anden kvinde. Hun satte neg i stakker.

”Sådan nogle lavede jeg hundredvis af, da jeg var dreng. Du kan tro det var hårdt. Men godt ser det ud!”

Lidt efter fik han øje på en lille dreng der var med sin mor i marken.

”Jeg var ikke ret meget større end ham der, da jeg begyndte at hjælpe til.”

Morfar blev ved med at kikke på arbejderne. Jeg tror han kunne have stået og set på dem i dagevis. Det mindede ham om så meget.

Driver og munkedrengen var kommet langt foran.

”Vi må hellere skynde os op til de andre. Det er jo dem der kender vejen.”

Jeg tog morfar under armen.

”De stakke jeg lavede dengang, var naturligvis større. Det her er jo kun ris.”

Morfar var ikke meget for at gå videre. Vi skulle igennem en plads, hvor der var et par huse. I nærheden gik der fire fem sorte dyr.

”Vildsvin!” udbrød morfar. ”Har de dem gående bag sådan et lille gærde? De er meget lumske sådan nogle. Du skal holde dig tæt ved mig, Sara. De er farlige!” Grisene gik bare og gravede i den tørre jord.

Driver fløjtede. Han og munkedrengen ventede ved en kæmpe kaktus. Jeg troede ikke de fandtes så store.

Her var marken ikke høstet endnu. Driver ville forklare morfar noget om røde ris, tror jeg. De gik i hvert fald meget langsomt.

”I-to kan bare gå i forvejen,” råbte morfar til mig og drengen. ”Så kan vi to gamle tage den lidt med ro.”

Hvad skulle jeg sige til munkedrengen. Vi kunne ikke gå sammen uden at sige noget, tænkte jeg.

Stien blev heldigvis smallere med buske til begge sider. Han måtte gå forrest og jeg efter, så var det naturligt ikke at snakke. På et tidspunkt kom jeg til at ramme hans hæl. Da fik jeg øje på, at han ingen sko havde på.

”Undskyld,” sagde jeg. På engelsk selvfølgelig.

Han vendte sig smilende om og sagde, at det ikke gjorde noget. Jeg troede slet ikke han kunne engelsk, men det lød til han var bedre end Driver.

Vi stod og så på hinanden. Det var ved at blive pinligt.

”Hvad hedder du egentlig?” spurgte jeg endelig.

”Pema. Og du?”

”Jeg hedder Sara. Men det er et dansk navn, så det er ikke sikkert du kan udtale det.”

Men det kunne han sagtens.

”Ved du hvad der er specielt ved det her tempel?” spurgte Pema.

Nu gik vi ved siden af hinanden, selvom stien stadig var smal.

”Det er vel bare et tempel lige som alle de andre.”

”Nej. Det er et meget specielt tempel,” sagde han og så mig ind i øjnene.

Han er lige som Driver, tænkte jeg. Driver mener også at alt hernede er så specielt, selvom det ene ikke er til at skelne fra det andet.

Pema begyndte at forklare.

”Du ved, hvis en mand og hans kone ikke kan få børn. Så tager de ud til netop dette tempel, for at bede. Og når der er gået et stykke tid.”

Han gjorde en pause og knipsede med fingrene.

”Så får de det barn de ønskede sig.”

”Hvordan det?” spurgte jeg.

”Det er fordi den mand der lavede templet.” Pema blev rødlig i hovedet. ”Det var fordi, han var ret god til at få børn. Mange børn. Så når dem der ikke kan få børn har været her, og bedt. Så ..”

”Så kan de vupti få børn,” grinede jeg.

Pema smilte også. ”Ja, det kan de.”

”I tror på de mærkeligste ting?”

Men han kunne ikke forstå jeg syntes det var så svært at tro på.

Morfar og Driver dukkede ikke op. Så Pema viste mig ind i tempelgården. Det var et lille tempel. Foran indgangen til bederummet stod der en del sko. Jeg stillede mine ved siden af. Pema ville ikke med derind, så jeg gik bare derind selv. Der lugtede underligt, lige som da vi var oppe ved Lamaen. Jeg gik langsomt rundt.

Midt på gulvet sad der en mand og nogle børn. Det så ud som om de hyggede sig. Han hilste venligt på mig, og spurgte hvor jeg kom fra. Han syntes det var sjovt jeg kom helt fra Danmark. Han vidste godt det er et lille kongerige lige som Bhutan. Så forklarede han, at man kom til templet hvis man ikke kunne få børn.

Jeg kunne ikke lade være at smile. For han havde jo fem. Men det var jo ikke sikkert det var hans?

Jo, det var det. Men for mange år siden havde han ingen, og han og hans kone var taget herop. Så var børnene ellers kommet. Det kunne jeg nok se.

”Og I vil gerne have endnu flere?” smilede jeg igen.

”Nej, nu kommer vi her en gang om året, for at takke for de børn vi har fået. Min kone kunne bare ikke komme med i dag.”

Jeg gik hen og så på alteret. Der stod alt muligt på det. En klokke, en slags vandkande, en plastikblomst, nogle postkort, en masse små lys og nogle ting jeg ikke vidste hvad var. Jeg undrede mig over at der lå pengesedler rundt omkring.

Pludselig mærkede jeg at der stod en tæt ved min side. Det var Pema, der alligevel havde listet sig ind. Jeg spurgte ham hvorfor der lå penge. Han fortalte, at dem der bad lagde nogle penge til den frugtbare ånd.

Nå, man skal også betale for det, tænkte jeg.

Pema syntes at jeg skulle give templet penge.

Det ville jeg ikke, for jeg ønskede mig jo ingen børn.

Men på vej til udgangen, kom jeg i tanke om der var noget andet jeg ønskede mig.

Jeg tog et pengebundt frem, og prøvede at få en seddel fri. Det var svært, for de var sat sammen med hæfteklammer. Jeg rev og sled, og kom til at rive en seddel midt over.

”Skal jeg hjælpe?” spurgte Pema.

Han overtog bundtet. I et snuptag havde han fået alle sedlerne fri af de genstridige hæfteklammer.

”Orv! Kunne du ikke lige lære mig det tricks?”

Jeg fandt to bundter frem, og Pema viste mig hvordan man skulle gøre. Jeg afprøvede det med det samme. Det virkede!

Pema gjorde store øjne, da jeg lagde ti af de store sedler på alteret. Morfar ville rive hovedet af mig, hvis han vidste det.

Morfar og Driver var stadig ikke kommet op til klosteret, så Pema og jeg begyndte så småt at gå tilbage.

Pema begyndte at drille mig.

”Jeg synes ellers du sagde, at du ikke vil have børn?”

”Det vil jeg da heller ikke.”

”Men nu får du mange,” sagde han og spilede øjnene op. ”Rigtig mange!”

”Det var jo slet ikke derfor jeg gav de penge.”

Pema stoppede op.

”Hvorfor gjorde du det så?”

”Fordi ...”

Jeg havde besluttet mig for, at det var noget jeg ville holde for mig selv.

”Fordi det er en hemmelighed.”

”Det gælder ikke,” påstod Pema. ”Det eneste man kan ønske i netop det tempel, er at få børn!”

Morfar og Driver var næsten nået op til bilen, før vi indhentede dem.

”I kom slet ikke op til templet?”

Morfar stoppede op for at puste. ”Nej, der var alt for langt. Og har man set et af de der huse, så har man set dem alle sammen.”

”Det her var ellers ret specielt,” sagde jeg, men jeg kunne godt høre at jeg snart lød som Driver og Pema.

Det lagde morfar ikke mærke til, for han var optaget af noget Drivert ville vise ham. Drivert pegede op under taget på huset vi gik forbi. Han puffede til morfar med sin albue. Så grinede de, på sådan en klam mandemåde.

Da jeg prøvede at få øje på hvad det var de grinede af, pegede Pema straks i en anden retning. Vist efter en fugl, der var fløjet.

Men jeg ville se hvad det var.

Oppe under tagudhængen hang en underlig ting af træ.

”Hvad skal det forestille?” spurgte jeg.

Pema blev rød i hovedet. ”Det er ikke noget for piger.”

”Jeg vil vide hvad det er?” sagde jeg stædigt.

Pema var ikke meget for at sige det. ”Men det er en. Du ved. Sådan en kun mænd har.”

”Ad, hvor ulækkert.” Jeg vendte hovedet væk.

Tænk at have en trætissemænd hængende på sit hus. Det var for klamt! Sådan noget kan vi i hvert fald ikke finde på derhjemme!

Pema trak undskyldende på skuldrene, og vi skyndte os at gå videre.

Jeg drak noget vand inden jeg satte mig ind i bilen, vendte jeg mig mod Pema.

”Farvel, Pema. Det var hyggeligt at møde dig.”

Driver så forvirret på morfar. ”Drengen med. Ikke?”

”Sure, sure,” svarede morfar friskt.

”Nej, morfar. Pema skal da tilbage til klosteret hvor han høre til.”

Morfar så på Pema og smilede. ”Da ikke hvis han har lyst til at køre med os.”

”Du siger da ellers, at man ikke altid kan få det man har lyst til. Hvad hvis han er stukket af fra Lamaen?”

”Ja, hvad så?” svarede morfar. ”Hvad ville du sige til, at skulle gå rundt i et halvmørkt kloster hele dagen?”

Det lignede ikke morfar, sådan at hjælpe folk med at gøre noget ulovligt. Måske havde han en ræv bag øret. For ham og Driver smilede indforstået, og Pema satte sig bare ind ved siden af mig.

Kunne det hænge sammen med Driver og morfars tågesnak i går, om jeg havde brug for en rejsekammerat?

Nej! Det sagde jeg jo til dem, at jeg ikke havde brug for!

Vi kørte længe langs floden. Der var en dejlig ro i bilen.

Vi kom til en jernbro, hvor der kun måtte køre en bil over ad gangen. På den anden side af floden rejste bjerget sig, og deroppe lå byen. Klosteret lå med sine høje murer helt ud til bjergkanten. Det så næsten lige så stort ud, som det kloster Pema måske var stukket af fra.

Det plagede mig lidt at tænke på. Lamaen havde jo været flink mod morfar og mig. Budt på mad og alt muligt. Og det var ikke hans skyld at vi ikke ville have noget. Nu hjalp vi måske en af hans munkedrenge, med at gøre noget dumt.

Pema sad bare dér og lignede én der gerne ville snakke, men ikke selv ville begynde. Det ville jeg heller ikke.

Jeg tænkte videre, og huskede munkedrengene i klosteret. Dem der sad med hver deres store stabel papirer foran sig. Driver havde fortalt, at de skulle lære hele bunken udenad. Jeg så nysgerrigt på Pema.

”Hvad sker der, hvis I ikke kan huske jeres bønner?”

Pema trak på skuldrene. ”Ikke noget. De voksne kan selvfølgelig godt blive sure, hvis vi er dovne.”

”Men de slår jeg da ikke?”

”Ikke så tit,” svarede Pema.

”Det er da klart de får et rap, hvis de er dovne!” Morfar blandede sig omme fra forsædet.

Jeg troede ellers ikke han kunne forstå hvad vi talte om.

”I gamle dage gav min far mig et ordentligt skrald, hvis jeg dovnede den med kartoflerne.” Han så på Drivert. ”Fik du ikke også en røvfuld en gang imellem, da du var dreng?”

Jeg oversatte, selvom jeg syntes det var et åndssvagt spørgsmål.

”Sure, sure,” svarede Driver.

Jeg var ved at blive godt træt af han altid sagde det.

”Der kan du selv se, Sara.” sagde morfar selvsikkert. ”Det er der ikke nogen der har taget skade af.”

Det sidste gjorde mig gal. ”Hvorfor har du så aldrig slået mig. Hvis det er så sundt?” Det svarede morfar ikke på.

”Ville du have slået mig, hvis ikke det var forbudt i Danmark?” spurgte jeg hidsigt.

”Det har da aldrig været nødvendigt. Du er jo også en pige ..”

”Men du ville have tævet mig, hvis jeg var en dreng?” tilføjede jeg rapt.

”Overhovedet ikke! Hvordan kan du da tro sådan noget om mig?” Nu virkede morfar pludselig såret. ”Her tager man dig med ud og rejse, og alting. Og så beskylder du mig for den slags.”

Jeg åndede tungt ud gennem næsen, for hvad skulle jeg sige. Nogen gange er han ikke til at tale med.

Jeg så på Pema. Han blev altså slået på klosteret. Så kunne jeg bedre forstå, at han ikke ville være der. Det var også meget rart at have ham med, når de voksne blev for umulige.

Igen var der stille i bilen, men det var ikke længere en behagelig ro.

Det tordnede inde i mit hoved. Jeg syntes morfar var urimelig, og vendte det jeg sagde på hovedet. Jeg var jo smadder glad for at han havde taget mig med. Det betød bare ikke at han havde ret i alt muligt.

Han var også sur. Det kunne jeg mærke.

Vi raslede af sted. Der var ikke længere asfalt på vejen, men grus. Nogle gange sendte Driver Pema ud for at flytte en stor sten, eller gren. Nogen gange var vejen så stejl, at bilen sneglede sig op ad, så jeg tvivlede på den kunne klare det. Andre steder så det ud som om kørebanen var oversvømmet, men Driver fik os igennem hver eneste gang.

Vi holdt pause, så vi kunne se ned i en dal.

Driver spejdede efter en sjælden fugl, han ville vise os. De skulle holde til netop i området her. Driver var begyndt at ærgre sig, da Pema pegede op i luften.

Oppe over vores hoveder fløj tre store fugle. Deres kroppe var hvide, men deres aflange halse var kulsorte.

”Det er sorthalsede traner,” fortalte Pema.

Drivers øjne lyste af glæde. ”Meget sjælden. Kun i denne dal i Bhutan!” Han var lykkelig over at vi var heldige.

Morfar gryntede noget om storken var en noget flottere fugl. Men det var der ingen der gad høre på.

Senere gjorde Driver holdt foran en stor sort okse. ”Yakokse,” sagde han. ”Mest oppe i bjergene.”

Den syntes morfar til gengæld var flot. Sikke en manke den havde, som en hel hest.

”Det må være noget dejligt kød?”

Det vidste Driver ikke noget om, for han spiste sjældent kød.

”Får du dig aldrig en god hakkebøf?” spurgte morfar forbløffet. ”Sådan et par stykker kunne jeg ellers godt sætte til livs.”

Pema forklarede mig, at munke, og de fleste folk i Bhutan, ikke måtte slagte dyr. Når man er buddhist må man ikke spise kød. I hvert fald ikke så tit. Helst slet ikke. For alt levende er helligt.

Det kunne jeg godt forstå. Jeg kan bare rigtig godt lide kød, så det er godt jeg bare er almindelig dansker-kristen.

”De sorte bjerge,” sagde Driver og rakte hånden ud mod højre.

Bjergene var sorte. De stak højt over trægrænsen. Der var ligesom streger ned ad dem. Jeg forestillede mig, at en mægtig drage havde slebet sine klør på bjergene. Som når vores kat hvæsser klør på sit rivebræt.

”Er der drager i de bjerge?” spurgte jeg, men fortrød det straks.

”Drager?” udbrød Driver overrasket.

”Ja, kalder I da ikke jeres land, for den fredelige drages land.”

”Sure, sure,” svarede han uinteressert.

”I har måske slet ikke nogen drager?” spurgte jeg.

Pema kunne se jeg var skuffet. ”Man siger i hvert fald, at der engang boede en fredelig drage i de sorte bjerge.”

Jeg så igen ud på bjergene. Så var det nok den der havde slebet klør ned af bjergsiderne. ”Fortæl mig om den?”

”Det er en gammel historie som min farfar fortalte mig, da jeg var lille. Jeg kan ikke rigtig huske den,” sagde Pema.

Jeg kunne se på morfar og Driver at de talte om kartofler igen. Så Pema og jeg var kunne uforstyrret tale om drager.

”Jeg er kommet fra den anden side af jorden, for at finde ud af hvad det er med jer og de drager. Du er nødt til at fortælle mig alt det du ved!”

”Okay, så prøver jeg,” svarede Pema og gik i gang. ”For mange år siden var der en jæger, der hørte at der befandt sig en drage i de sorte bjerge.”

”Dem der ligger lige derovre,” pegede jeg.

”Ja, det tror jeg,” smilte Pema og fortsatte. ”Selvom det var hårdt besteg jægeren bjergene, og begyndte at lede efter dragen. Han kunne ikke finde den. Men pludselig faldt han ned gennem et hul. Han faldt og faldt. Jægeren landede nede i en meget stor grotte. Først troede han, at han var alene. Så fik han øje på en kæmpe drage, der lå foran grottens udgang.”

”Var det ikke den, han var faldet ned gennem?” spurgte jeg.

”Nej. Det her var i bunden af grotten. Han faldt ned i et hul i toppen.”

”Landende han oven på dragen uden at vække den?” afbrød jeg igen.

”Det har han nok gjort,” svarede Pema. ”Dragen sov meget tungt. Men jægeren blev bange. Meget bange.

Han så på dyret, og pludselig åbnede den sit ene øje. Han var sikker på at det var ude med ham. Men dragen løftede bare sin klo. I kloen havde den en smuk diamant, som den slikkede på. Så faldt den i dyb søvn igen.”

”Øv, hvor kedeligt,” sagde jeg. ”Den sover hele tiden. Skete der ikke mere?”

Pema grinede, men forsatte. ”Det samme skete mange gange. Dragen slog øjet op. Løftede kloen og slikkede på sin diamant.

Da jægeren havde set det nogle gange, tænkte han, det vil jeg også prøve. Han ventede til dragen igen faldt i søvn, og så sneg han sig over og slikkede på diamanten. Han mærkede en varm fornemmelse gennem kroppen, og han havde aldrig følt sig så mæt og veltilpas før. Han faldt tilfreds i søvn lige under dragens klo. Når han vågnede, slikkede han bare på diamanten og sov og drømte sødt igen.

Sådan kunne dragen og jægeren have levet sammen endnu, hvis jægeren ikke havde været så begærlig.

Han fandt på, at han ville eje diamanten. Han lod dragen slikke først, og så faldt den jo i søvn som den plejede. Så rejste jægeren sig op, og begyndte at hive diamanten ud af dens klo. Til sidst lykkedes det ham at få den fri.

I samme sekund vågnede dragen, og så at den ikke længere havde diamanten. Da spredte den sine store vinger, og fløj ud af det hul, hvor jægeren var faldet ned. Og ingen mennesker har set den siden.”

”Hvor trist. Men der må da være andre drager?”

”Det ved jeg ikke noget om,” sagde Pema. ”Men du skal lige høre historien færdig. For jægeren var rigtig glad. Nu havde han jo dragens diamant helt for sig selv. Han forlod grotten, for nu lå dragen jo ikke længere foran udgangen. Han rejste tilbage til sin by. Her pralede han med at han havde besejret dragen. Det ville folk gerne have et bevis for. Det mente jægeren sagtens han kunne give dem. De skulle bare slikke på diamanten, så skulle de få en oplevelse for livet. Men da de slikkede på diamanten skete der intet. Diamanten havde mistet sin kraft, da den ikke længere var i dragens besiddelse. Den glinsede heller ikke mere. Derfor var der ingen der troede på jægerens historie, og de gad ikke at have noget med ham at gøre.”

”Nej, han var også dum,” sagde jeg og så alvorligt på Pema. ”Du sagde, det var mange år siden, ikke?”

”Min farfar sagde at det var flere hundrede år siden.”

”Godt!” sagde jeg. ”Så er dragen helt sikkert tilbage i de sorte bjerge igen. Og vi skal op og finde den!”

Pema rystede på hovedet.

Jeg grublede over, hvordan jeg skulle få morfar og Driver til at gøre holdt. For vi skulle ikke for langt væk fra de sorte bjerge.

Jeg vil ikke sige, at jeg troede vi ville møde dragen, men jeg ville gerne gå nogle af de steder den havde været.

Jeg nåede ikke at finde på noget, før jeg fik hjælp af bilen. Dens motor begyndte at sige mærkeligt, og så kørte den fremad i små stød. Sådan kørte vi et par minutter, og både morfar og Driver blev nervøse.

Vi stoppede ud for en gård, der lå lige nedenfor vejen. Driver drejede ind til siden. Han undersøgte motoren, men kunne ikke finde fejlen. Da han ville starte bilen igen, var den helt død.

Det var ved at blive mørkt, så vi var nødt til at gå ned til gården, for at høre om de kunne hjælpe os.

Driver talte med dem på gården, for de kunne naturligvis ikke engelsk.

Vi blev inviteret ind i huset. Der hvor vi gik ind var der stald og madkammer. De boede selv ovenpå. Vi sad på gulvet og blev budt på mad. Morfar blev bleg ved tanken om deres stærke chilimad, så Driver bad konen om at lave en ret til os, uden chili. Det klarede hun hurtigt.

Udover konen var der to mænd.

Jeg spurgte Driver om de var brødre.

Da Driver oversatte mit spørgsmål, lo de alle tre, og Pema lo med.

”Hvad er det der er så sjovt?” spurgte jeg undrende.

”I vores land er det datteren der arver gården,” forklarede Pema.

”Okay, men hvad har det med mændene at gøre?”

”Jo.” Pema blev lidt rød i hovedet, måske var det bare på grund af petroleumslampen. ”Fordi det er konens gård, så må hun gerne have mere end en mand.”

Jeg fik maden galt i halsen. ”Er hun da gift med dem begge to?”

Så grinede alle, bort set fra morfar og mig. Vi kunne ikke se det sjove i det.

Som aftenen gik blev morfar i bedre humør. Bondekonens mænd bød ham og Driver på noget der minder om snaps. De blev ret fjollede alle fire.

Pema og jeg fik lov at lægge os til at sove i bederummet, der lå ved siden af stuen.

Vi faldt hurtigt i søvn.

Solens stråler kildrede mig på næsen og jeg åbnede langsomt øjnene. Sært at vågne op i et bederum. Det er lidt som at have kirke inde i sit hus. Tingene var nogenlunde de samme som jeg så i frugtbarhedstempleet.

Tæt ved vinduet stod en skammel. Foran den et lille bord med en bønnebog, en klokke, og en dims der måtte høre sammen med klokken. Overfor var der et bord, der lignede et alter. Rummet var bare lyst og ikke dunkelt, som i klostrene.

Pema var stået op, og havde rullet sit tæppe og underlag sammen. Så han var altså klar til at gå på tur i dragens fodspor.

Jeg glædede mig.

Driver og morfar var oppe og se på bilen. Jeg gik op til dem. Det så godt ud, men det sagde jeg selvfølgelig ikke jeg syntes.

Den ville ikke komme til at køre foreløbigt, mente Driver. Han ville se om han kunne få en anden chauffør til at hente os. Men det ville morfar heldigvis ikke høre tale om. Vi kunne sagtens vente her. Han ville gerne give en hånd med i marken, hvis Drivert vil spørge konen for ham.

Jeg tror, både Driver og konen syntes det var skørt, at en mand der kom fra et land med moderne traktorer og alle mulige maskiner, gerne ville pløje med okse. Men konen sagde det var i orden.

Hun sendte sine mænd ud for at spænde oksen for ploven. De kunne vist ikke forstå, at morfar ikke hellere ville prøve deres moderne minitraktor.

Morfar kunne ikke vente med at komme i gang. Han glædede sig helt vildt.

Jeg skyndte mig at spørge ham, om det var i orden at Pema og jeg gik op i bjergene.

”Det er jeg ikke meget for,” svarede han. ”Er du ikke klar over, at det vrimler med farlige dyr deroppe?”

”Hvad skal jeg så lave, mens du morer dig?” spurgte jeg surt, men ændrede tonefald. ”Pema er vant til at gå i bjerge. Han har været hyrdedreng fra han var lille.” Bondekonen gjorde tegn til morfar om at hendes mænd var klar.

Det rev i morfar. ”Nåh, er han det. Hvis du passer på, må I gerne gå en lille tur. Men I skal være tilbage inden ..”

Mændene begyndte at trække af sted med oksen.

Jeg skyndte mig at gøre hans sætning færdig. ”Vi er tilbage inden det bliver mørkt!”

”Så siger vi det, men du høre efter hvad Pema siger!” formanede morfar med ryggen til.

”Selvfølgelig! Og god fornøjelse med pløjningen!”

Morfar havde ikke tid til at sige takke, han skyndte sig efter de andre.

Pema havde gjort klar. Han havde pakket mad og rigeligt med vand.

Så var det af sted, op mod de sorte bjerge.

I starten fulgte vi en lille sti, og kom hurtigt op ad. Vi vendte os og så ned på gårdens marker, de lå i forskellige højder som en slags terrasser. Vi vinkede ned til morfar, der gik bag ploven og oksen.

Det så ud til at bondekonens to mænd morede sig over ham. Men morfar var ligeglad. Man kunne tydeligt se at han virkelig nød det. Senere sagde han, at det var hele turen værd.

Snart gik Pema og jeg mellem træer. Det gik pænt op ad. Jeg kom til at puste lidt, men det gjorde ingenting.

”Du skal sige til hvis du får ondt i hovedet,” sagde Pema. ”Der er nogle mennesker der får højdesyge.”

”Det gør jeg ikke,” sagde jeg bestemt.

Det mente han ikke jeg kunne vide noget om, men sådan noget kan man da mærke på sig selv.

Det gik stejlt op ad. Vi nåede en top og kunne skimte en bygning længere fremme.

”Det er en Lhankang,” fortalte Pema. ”Et lille kloster, hvor der kun bor en munk. Han er kommet herop for at tænke. Tit bor munkene sådan i cirka otte år.”

”Skal han bo alene heroppe i otte år, uden at se et menneske?”

”En gang imellem kommer der nogen forbi. Vi kan jo besøge ham?” foreslog Pema.

Det syntes jeg ikke. Jeg var klar over at vi skulle meget højere op i bjergene, hvis vi skulle have chancen for at finde dragespor.

Da vi gik forbi klosteret, kom munken ud at stå i døren.

Pema og han talte kort sammen, så fortsatte vi.

Det tyndede efterhånden ud i træer og buske. Vi var tæt på at være oppe i de sorte bjerge.

Ved en lille sø gjorde vi holdt for at spise.

Det gjorde godt. Jeg knækkede chokoladestykker af til efterret. Vi åd en stor plade hver, imens vi lå og slog mave ved søen.

Selvom der var kraftig vind, var der ikke særlig koldt.

Jeg lå og tænkte lidt på min hemmelighed.

”Kan du huske, at jeg ikke troede du skulle med længere, da vi havde besøgt frugtbarhedstempleet?” spurgte jeg uden helt at vide hvorfor.

”Ja. Du ville ikke have mig med,” drillede han.

”Joh,” sagde jeg tøvende. ”Okay. Men jeg kendte dig heller ikke så godt. Jeg har faktisk tænkt på, om du ikke ville med hjem til Danmark. Morfar har råd til det. Hvis jeg altså kan få ham overtalt, men det er ikke noget du skal tænke på.”

Pema sagde ikke noget.

”Du vil måske slet ikke se hvordan jeg bor?”

”Det kunne være spændende. Meget spændende,” svarede han og satte sig op.

”Jeg tror godt, du ville kunne lide at bo i Danmark. Så var du også fri for dem på klosteret. Og alt det ...”

Pema kneb øjnene sammen. ”Jeg tror ikke jeg forstår hvad du mener?”

Jeg kunne mærke han ikke havde lyst til at snakke mere, om det med at de slog ham.

”Der er også meget anderledes. Meget nyt at vænne sig til. Men du kan tænke over det,” foreslog jeg.

Pema rejste sig. Han pegede på nogle prikker, der bevægede sig højt oppe på bjerget.

”Kan du se, der er en flok yakokser og deres hyrder?”

Det kunne jeg godt.

Pema fortsatte. ”Kikker du lidt længere nede, kan du se deres sorte telte. Der har de deres lejr.”

”Der skal vi op,” sagde jeg. ”Det er sikkert deroppe dragen holdt til.”

Pema rystede roligt på hovedet. ”Vi er snart nødt til at vende om, ellers når vi ikke tilbage før det er mørkt.” Han så mod himlen. ”Det ser også ud til at vejret bliver dårligere.”

”Hold nu op med at være så kedelig. Nu er vi kommet så langt, så vil det være for tåbeligt at vende om.”

Jeg begyndte at gå.

Pema rystede igen på sit hoved, men fulgte alligevel efter.

Lidt efter gik vi i ret store løse sten. Nogle af stenene var skarpe, og Pema gik jo barfodet. Han brokkede sig ikke, sagde ikke av en eneste gang. Han stod endda bedre fast end mig, selvom jeg havde mine nye vandrestøvler. De gnavede lidt, men det var ikke noget at klynke over. Hvad skulle Pema så sige?

Vi gik lidt ned ad igen. Vi var ikke på vej tilbage. Man går nærmest rundt om bjerget, og er derfor nødt til at gå ned ad ind imellem, lige som når man køre.

Vi gik igen mellem mindre træer, buske og der voksede små blå blomster. Dem ville jeg plukke nogle af til bondekonen på hjemturen.

Jeg nød det hele, og havde ikke opdaget at jeg var sakket bagud.

Med ét blev den stærke modvind flænset af et brøl. Jeg stivnede af skræk, men blev lettet, da jeg så Pema komme løbende tilbage mod mig.

Jeg var sikker på, at det var ham der havde brølet, for at lave fis med mig. Men han drønende i fuld fart ind i mig, og væltede mig om på jorden.

Jeg var overhovedet ikke klar, så jeg slog mig. Jeg blev først forskrækket, men så blev jeg vred. ”Hvad laver du?” råbte jeg.

Jeg prøvede at komme op.

Han rev mig ned igen, og lagde sig oven på mig, og holdt mig fast. ”Jeg er en bjørn,” stønnede han utydeligt.

Jeg forstod, at han måtte være blevet vanvittig. Jeg prøvede af alle kræfter at komme fri, men han var i hvert fald stærk som en bjørn. Jeg kunne ikke få ham af.

Det lød som om træer og buske blev trampet flade omkring os. Det knagede og bragede af træ der blev kvast, meget tæt på.

Jeg mærkede en stærk lugt. En lugt af rovdyr. Jeg var klar over det måtte være et stort dyr. Meget stort!

Så havde jeg alligevel ret. Dragen var kommet tilbage til de sorte bjerge. Jeg var så tæt på at jeg tydeligt kunne lugte og høre den. Om lidt ville jeg også se den. Mon ikke jeg var den første og eneste dansker nogensinde, der mødte en rigtig drage?

Men Pema holdt mig stadig fast.

Jeg græd af vrede, og samlede alle mine kræfter, for at smide ham af.

Jeg fik ham løftet godt op. Det var lige ved at lykkedes at få ham helt vippet af, men så fik han fat igen, og denne gang tog han endnu hårdere fat.

Jeg orkede ikke at gøre mere modstand.

Vi lå sådan i en evighed. Ind imellem rykkede han sig på mig. Det var ulækkert at mærke hans krop presset mod min. Jeg syntes jeg kunne mærke hans ..., nej det er virkeligt for klamt! Føj!

Langsomt slap Pema taget i mig og lod sig falde om på siden, så jeg kunne rejse mig. Han så ned.

Nu var der selvfølgelig fløv over det han havde gjort, men det skulle han have tænkt over noget før.

Jeg begyndte at gå. Tankerne buldrede løs i mit hoved.

”Så havde morfar alligevel ret i, at man skulle holde sig fra de fremmede. At de ikke var til at stole på.

Pema var i hvert fald ikke. Og ham havde jeg ønsket mig som en slags storebror! Det var sandelig godt jeg havde set hvordan han virkelig var, før vi fik taget ham med helt hjem til Danmark!”

Pema begyndte at råbe efter mig.

Jeg begyndte at løbe. Jeg anede ikke i hvilke retning. Og heller ikke hvor længe. Jeg løb bare!

Langsomt opdagede jeg, at jeg ikke kunne høre Pema længere. Da fik jeg en underlig ensom fornemmelse indeni. Hvordan skulle jeg dog komme ned til bondekonens gård, uden ham? Jeg kunne ikke engang finde søen selv, det vidste jeg al for godt! Det var som om jeg var delt i to. Den ene af mig ville kalde på Pema, mens den anden ikke ville.

Den anden vandt.

Jeg gik bare. Op og ned. Mest op, tror jeg. Det begyndte at sne. Våd hvid sne slaskede mig ind i ansigtet, men jeg var ligeglad. Jeg var ligeglad med alt!

Pludselig begyndte jeg at græde. Jeg græd over at jeg havde lokket Pema med på denne her åndssvage dragetur. Han ville jo ikke, men jeg havde nærmest tvunget ham.

Jeg græd over at jeg havde lokket morfar med til det her land. Han troede jo vi skulle ned og se på køer, og bondeland fra gamle dage. Jeg havde snydt ham.

Jeg græd over, at jeg ikke hørte efter hvad morfar havde sagt. Jeg havde lovet ikke at gå for langt væk, og det var jeg helt sikkert nu!

Jeg græd over at jeg ikke boede sammen med min mor. Jeg græd over min mor, som ikke kunne sørge for mig, fordi hun aldrig har lært at sørge for sig selv. Måske var det også min skyld hun aldrig har lært det. Hun var jo meget ung da hun fik mig!

Det hele var så trist. Jeg kunne lige så godt sætte mig her på stenen og dø. Der var ingen der ville savne mig. Ingen i hele verden.

Jo, morfar ville.

Jeg håbede, at han ville blive ved bondekonen, og få lov at pløje og høste marker, lige som dengang han var barn. Det er det han vil. Han fabler jo altid om de gode gamle dage på landet.

Bare morfar ikke ville blive for ked af det. Morfar har altid passet på mig. Og selvom han nogen gange siger noget dumt, så er han den bedste morfar. Og han er også den vigtigste. Den eneste der altid har været der ...”

Mit hoved var som i en glasklokke med flygende våd sne uden om. Alligevel trængte en vedholdende gøen sig gennem klokken, og slog en lille revne i glasset.

Jeg åbnede det ene øje på klem. To meter foran mig stod en gal hund og glammede. Den viste spidse tænder. Jeg blev bange, men også en smule glad over at møde noget levende.

Jeg sad musestille, mens hunden blev ved med at gø. Jeg lukkede øjnene igen, men lyden blev ved og ved.

På et tidspunkt blev den afbrudt af et højt fløjt.

Lidt efter mærkede jeg en hånd på min skulder. Jeg orkede ikke at åbne øjnene. Jeg mærkede hvordan jeg blev taget op, som var jeg en lille baby. Jeg klamrede mig til den der bar mig, og lugtede lugten af menneske og våd uld.

Da jeg åbnede øjnene igen, så jeg en stor flok yakokser foran mig. Bag dem var der nogle store sorte telte. Nok de telte Pema havde peget på langt nede, for nogle timer siden.

Snart lå jeg på et skind inde i et af dem, og fik noget varmt at drikke. Det smagte som det jeg fik af Lamaen, men denne gang smagte det bedre.

Hyrderne kom ind og så til mig. De kiggede på mig, som var jeg en person fra mars eller månen. Jeg følte mig også som sådan en.

De var søde, og gav mig flere tæpper. En af dem lavede mad på bålet midt i teltet. Udenfor var det næsten mørkt nu.

”Hvad med Pema? Hvordan klarede han sig ude i snevejret. Han leder selvfølgelig efter mig,” tænkte jeg.
Jeg prøvede at forklare hyrderne, at de måtte lede efter ham. Men ingen af dem forstod et muk af, hvad jeg prøvede at forklare.

Maden blev færdig. Den ret de serverede var den samme som den morfar blev så dårlig af. Så jeg rystede afværgende på hovedet, for jeg skulle ikke også have ondt i maven. Jeg havde ikke brug for flere ulykker!

Men kokken blev ved med at stikke tallerkenen hen til mig. Til sidst tog jeg mod skeen, og smagte forsigtigt. Det var godt nok vildt stærkt. Chilien fik tårerne frem igen, men bort set fra det, smagte retten faktisk helt godt.

Hyrderne klappede af mig, da jeg bad om en portion mere.

Bagefter sørgede de for at jeg lå som prinsessen på ærten. Dødtræt og mæt var jeg klar til at falde i søvn, men så kom jeg igen til at tænke på Pema.

Jeg var ikke længere så sikker på, at han ville gøre mig ondt. Måske havde han smidt mig på jorden, for at rede mig mod dragen. Drager er jo ude efter prinsesser, tænkte jeg og var lige ved at smile, men der var jo ikke noget at grine af. For hvis det hele hang sådan sammen, havde jeg opført mig urimeligt grimt overfor ham. Pema der sikkert stadig gik rundt derude og ledte efter mig. Alene derude blandt alle de farlige dyr, det var ingen gang sikkert dragen var det værste af dem alle?

Jeg var helt klar over hvor jeg var, for jeg havde sovet lige så dårligt som prinsessen på ærten.

Det er nok løgn, hvis jeg sagde jeg ikke havde lukket et øje, men blæsten rev og sled i teltet hele natten, og lavede de mest uhyggelige lyde. Oven i dem kom alle dyre lydene, de var de værste.

Nogle gange føltes det som om de var lige på den anden side af teltdugen.

Et par gange var jeg sikker på jeg hørte et menneske skrige. Det lød i hvert fald nøjagtigt som et menneske. Jeg var sikker på at det var Pema!

Længe før det blev lyst stod en af hyrderne op. Kort efter begyndte han at mumle på sammen måde som munkene gjorde, når de øver bønner. En lav mumlen, der blev ved og ved. Men i forhold til de skrækkelige dyrelyde, var det helt rart at lytte til.

Jeg må været faldet hen.

Da jeg vågnede igen var lyset så småt ved at bryde igennem. Alle hyrderne var i fuld gang. Et par af dem var ved bålstedet. De andre gik og snakkede.

Der var pludselig noget bag mig. Det lød som om det var en der slog en prut. Men der var kun mig, og det var altså ikke mig!

Jeg vendte mig om. Det var som om tæppet bevægede sig ganske lidt. Jeg tænkte, at det nok var en kat. I går så jeg at en af hyrderne kælede med en.

Jeg løftede forsigtigt op i tæppet, og opdagede, til min forskrækkelse, et tætklipet drengehoved. Jeg lænede mig forsigtigt frem.

Jo! Det var Pema der lå og snorksov. Lige ved siden af mig, og helt pakket ind i tæpper.

Jeg kan ikke sige, hvor glad jeg blev. Lettet, hedder det nok. Alle nattens bekymringer forduftede, og mens solens stråler brød igennem disen, strømmede søvnen ind i mig.

Jeg hørte en fjern stemme. En jeg kendte. Den kaldte på mig, men jeg var her jo! Så mærkede jeg en hånd på min kind. Jeg slog øjnene op og stirrede på Pema.

”Du er godt nok svær at vække. Men du skal op nu, for hyrderne vil gerne sige farvel til dig. De skal have yakokserne på græs, så de går nu.”

Jeg kom hurtigt på benene. Tøjet var jo på, jeg manglede bare støvlerne.

Kokken gav mig te, og en tallerken risret.

”Ikke om morgenen!” udbrød jeg.

Pema så alvorligt på mig. ”Du er nødt til at spise. Vi har en lang tur foran os.”

Jeg nikkede og tog imod tallerkenen.

Kokken smilede.

Lidt efter kom hyrderne en og en for at sige farvel, som om jeg var en fin og fornem gæst.

Gad vide hvem de egentlig troede jeg var? De var nok ikke vant til at få besøg helt heroppe, slet ikke af en pige på min alder.

De begyndte at drive okserne af sted. Hundene gøede løs, og flokken kom i bevægelse.

Jeg spiste min stærke morgenmad.

Pema sad og så på, for han havde for længst spist sin. ”Er du stadig gal?” spurgte han.

”Jaeh,” sagde jeg tøvende. ”Jeg forstår ikke hvorfor du lå på mig på den måde.”

Jeg kunne ikke se på ham, mens jeg sagde det.

”Jeg var nødt til det. Du så den da selv!”

”Nej,” afbrød jeg. ”Jeg så den desværre ikke. Det er også det jeg blev så vred over! For du kastede mig ned på jorden, før jeg nåede at se noget som helst!”

Det kunne Pema ikke forstå. ”Den kom lige imod os. Hvis ikke jeg havde fået dig ned på det tidspunkt, var du kommet slemt til skade.”

Pemas lysebrune ansigt var nærmest blegt.

”Jeg lå og rystede, fordi jeg var bange.” Det lød som om han var lige ved at græde.

Jeg åndede tungt. Så havde jeg altså opført mig grimt. ”Jeg vidste ikke .. for jeg så ikke .., hvor har jeg været dum ... du må undskylde ...” Men jeg kunne selv høre at det lige som ikke nok.

”Det er okay,” sagde Pema, og lignede én der mente det.

”Kan du virkelig tilgive mig, bare sådan?”

”Selvfølgelig. Du var også bange.”

Pemas øjne strålede igen. ”Og tak fordi du sendte hyrderne ud efter mig. De fandt mig nede ved søen, fordi du havde fortalt hvor de skulle lede.”

”Nej! Det er mig der skal sige tak. Ingen af hyrderne forstod et kuk af det jeg sagde. De kunne ikke engelsk!”

”De må have forstået lidt alligevel, og så kunne de nok regne ud at du ikke var af sted alene. Det er ikke første gang der er nogen der er faret vild i bjergene.”

”Nej, selvfølgelig ikke. De var i hvert fald rigtig søde.”

Det var den flotteste dag. Himlen var knald blå. Før vi begyndte at gå ned ville Pema lige vise mig noget. Vi gik en halv time op ad. Oppe på bjergryggen kunne man se meget langt. Ude i horisonten stak hvide bjergtoppe deres spidser op gennem de høje skyer. Det måtte være de samme toppe, som Dekis mor viste mig, da vi fløj ind i Bhutan.

Vi kunne også se hyrderne, men de så ikke os. De manglede kun at gå over en bjergkam, så var yakokserne på græs.

Vi stod længe og nød bjergene, farverne og stilheden.

Turen tilbage forbi teltene gik hurtigt. Pema var enormt god til at finde vej, selvom vi gik hvor man ikke kunne se ret langt frem. Efter nogle timer var vi ved søen. Vi hørte en klokke ovre ved den modsatte bred.

”Jeg løber over og ser hvem det er,” sagde Pema. ”Du skal bare blive her.” Jeg ville protestere, men mine fødder var så ømme. I stedet tog jeg støvlerne af, og opdagede et par store vabler bulne ud under storetåen.

”Av av.” Hvor fik jeg pludselig ondt af mig selv.

Klokkelyden kom nærmere og nærmere.

Pema sad på en af de to små heste. Der gik tre mænd ved siden af. Den ene lignede Driver.

Det var Driver og bondekonens to mænd. De havde ledt efter os siden i går.

Driver var meget imponeret over hvor langt vi var nået. Han nikkede anerkendende til mig.

”Dygtig pige. Dygtig til at vandre i bjerge.”

Jeg rystede på hovedet og viste ham mine vabler.

Driver foldede hurtigt sin kniv ud, og prikkede hul før jeg kunne nå at få foden til mig. Klar væske løb stille ud af begge vabler, og det sveg voldsomt, men smerten fortog sig hurtigt.

”Er morfar meget vred på mig?”

”Vred?” spurgte Driver forundret. ”Nej. Nej. Ikke vred.”

Så vendte han sig mod Pema og forklarede ham noget på deres sprog.

”Din morfar ved slet ikke vi har været væk. Driver har sagt, at vi havde aftalt at mødes. Også at vi ville sove heroppe. De har telt med på hesten.”

Driver grinede så det kunne ses, at han manglede en del af sine tænder.

”No problem!” lo han.

”No probem,” gentog jeg glad lige som ham.

”Hvor er I søde! Morfar ville slå mig ihjel, hvis han vidste hvad der i virkeligheden skete i går.”

”Det får han aldrig at vide,” sagde Pema bestemt.

Lidt efter hjalp de mig op på hesten, og jeg red hele vejen ned til gården. Jeg tror heller ikke mine fødder kunne have klaret mere.

Pema gik ved siden af på sine bare fødder.

”Frøs du ikke om dem i går?”

”Det var det eneste sted jeg ikke frøs,” svarede han. ”Jeg går aldrig med sko.”

”Sært.” sagde jeg.

Jeg så på bondekonens to mænd. De gik foran os og hyggesnakkede.

”Det er også for underligt, at man kan have mere end en mand.”

Pema trak på skulderen. ”Der er ikke så mange der har det længere. Men du skal tænke på, når man har en stor gård er der mere arbejde end en mand og en kone kan klare. Derfor er det praktisk sådan.”

”Jeg kan godt se det praktiske i det, men ...”

Jeg kom til at tænke på morfar. Hvordan mon han har haft det alene med bondekonen? Ham der ikke bryder sig om at være sammen med fremmede overhovedet.

”Vi har skam rigtig hygget os.” Morfar så på en underlig måde på bondekonen, der smilede tilbage.

Han var ikke det mindste sur over at vi havde været væk. ”Det er godt I har haft en god tur i bjergene. Tag I bare af sted igen, når I får lyst.”

Jeg må indrømme, jeg blev overrasket over at høre ham foreslå det.

”Jeg skal ikke ud og vandre lige med det samme. Mine fødder er helt ødelagte.”

”Det var ikke så godt,” sagde morfar. ”Du skal for resten lige se en bog. Bare bliv siddende og hvil dine fødder. Jeg henter den.”

Han skyndte sig. Han virkede så forandret. Han var rigtig sød, men helt anderledes end han plejede. Det gjorde mig lidt urolig.

Han kom tilbage med en bog om landets kongefamilie. Mest billeder af Kongen selv, men også nogle hvor han stod sammen med fire kvinder. Jeg genkendte med det samme den ene af dem.

”Det er jo Dekis mor. Hende den fine fra flyet. Du må da kunne huske hende. Hun hjalp os med at få fat i Driver.”

”Jeg synes nok jeg havde set hende før. Jeg var bare ikke helt sikker,” sagde morfar. ”For de ligner jo alle sammen hinanden.”

Han så kort over på bondekonen. ”Næsten alle sammen.”

Han vendte blikket mod mig igen.

”Men jeg tænkte nok at du kunne kende hende.”

Jeg kaldte straks på Driver, og viste ham billedet.

”Bhutans Konge og hans koner,” sagde Driver og stod ret imens, som om han stod foran Kongen.

”Har kongen fire dronninger?”

”Ja. Dronningerne er søstre,” fortsatte Driver.

Jeg pegede på hende der lignede Dekis mor til forveksling.

”En dronning,” kom det tørt fra Driver.

”Var det ikke hende fra lufthavnen?” spurgte jeg.

Driver kikkede nærmede på billedet, som om han ikke genkendte hende straks.

”Jo. Det var hende,” konstaterede han så.

”Hvorfor fortalte du ikke, at Deki var prinsesse og hendes mor dronning?” spurgte jeg forundret.

Driver slog ud med armene. ”Jeg troede I vidste,” sagde han og slog ud med armene igen. ”I ikke vidste?”

”Hvor skulle vi dog vide det fra?” Svarede jeg hidsigt.

”Jeg sagde jo, at hun var for fin til os. Så jeg må nok have haft det på fornemmelsen,” kom det bedrevidende fra morfar.

”Du anede da ikke hun var landets dronning. Eller en af dem.” Jeg holdt en lille pause. ”Men det er da for vildt, at vi har siddet sammen med en rigtig dronning og en ægte prinsesse. Prinsesse Deki! Tænk, at jeg har haft en ægte prinsesse på mit skød!” Driver forklarede, at vi havde været utroligt heldige. For normalt får ingen lov at sidde sammen med de kongelige. Kun deres kongelige livvagter.

”Nå, de fire abekatte var livvagterne,” konstaterede morfar. ”Så forstår man bedre at de var med.”

Driver fortsatte. ”Normalt får ingen lov at flyve med, når de kongelige skal bruge flyet. I kendte dem ikke?” spurgte han igen. ”Meget mærkeligt.”

Driver kløede sig i nakken, han kunne ikke få det til at passe. Han troede åbenbart at vi var specielt inviteret til Bhutan af kongen og hans familie.

Og jeg kunne ikke lade være med at ærgre mig.

”Vi sagde nej tak til at bo på slottet. Tænk at vi har været så dumme!”

Morfar lagde armene over kors og lænede sig tilbage. ”Jeg ville under ingen omstændigheder bo hos en konge. Jeg sagde jo med det samme, damen var for fin. Vi passer meget bedre her, sammen med gode jævne bønder.”

”Tal for dig selv,” sagde jeg lidt for surt. ”Jeg lå faktisk som prinsessen på ærten i nat. Så jeg er vel fin nok?”

Morfar så kærligt på mig. ”Det er du. Du er finere end fin nok. Men du kan nok se, at det ikke dur at sætte mig sammen med den slags mennesker?”

Det måtte jeg indrømme. ”Du ville slet ikke kunne være dig selv. Men hvor længe har du tænkt dig vi skal blive her?”

Morfar trak på skulderen. ”Det finder vi ud af. I morgen skal vi i hvert fald med til en slags byfest. Det skal nok blive skægt.”

Pema var oppe og bede længe før det blev lyst. Han gik heldigvis udenfor, så jeg slap for hans mumlen. Bagefter vækkede han Driver, og sammen gik de op til vejen. Der var kommet reservedele til bilen. Pema var nervøs for, om Driver kunne finde ud af at ordne bilen. Hvis det ikke lykkedes, kunne vi ikke komme til byfest.

Jeg gik op til dem, for at se hvordan det gik.

Pema sad bag rattet og så modløs ud.

Driver stod med hovedet nede i motorrummet.

”Får I snart liv i den?” spurgte jeg optimistisk.

”Næ, den er helt død,” sagde Pema. For at vise han talte sandt, drejede han nøglen om.

Det var som om bilen sprang et lille hop frem, mens motoren snerrede kort.

Men den var ikke ene om at snerre. Driver gav et højt hyl fra sig. Han havde fået stød, og fór hen mod Pema med hånden løftet. Kort før slaget ramte, fik Driver øje på mig, og lod hånden farer forbi Pemas ansigt.

”Den var lige ved at starte!” råbte jeg glad, for at få Driver på bedre tanker. Det lykkedes ikke helt. Han hev Pema hårdt ud af bilen, og satte sig selv ind, og drejede nøglen om.

Bilen hostede lidt, og gik så i gang.

”Vi har ordnet den!” råbte Driver begejstret.

Han lod motoren køre og steg ud.

Pema tog Driver i hænderne, og sammen fik de sig en glædesdans midt på vejen. De så kære ud.

Og som morfar ville have sagt, der er ikke altid langt fra tårer til latter.

Jeg ville have ikke troet at vi kunne være i den lille bil.

Morfar og Driver fik deres vante pladser. Bondekonen, Pema og jeg sad mast sammen på bagsædet og hendes to mænd blev sat omme hvor bagagen plejede at stå. Der var læs på, men bilen tog det i fin stil.

Driver klappede på instrumentbrættet, som var bilen en hund, der kørte bedre når man kælede for den.

Der var mange flere biler på vejen end der plejede. Tidligere havde vi kørt i flere timer, uden at møde nogen. Folk skulle selvfølgelig til fest, lige som os. En dyttende lastbil overhalede os på den smalle bjergvej. Ladet var fyldt med glade mennesker, mænd, kvinder og børn. Vinden tog i kvindernes tørklæder, og børnene vinkede ned til os.

Tættere på festpladsen gik det langsommere. Vi måtte holde i kø, før Driver fandt et sted at parkere.

Vi stod også i kø, for at komme indenfor klosterets mur. Pema og Driver ærgrede sig over, at vi var kommet for sent til at se det første optog.

Der var mange mennesker samlet omkring en plads hvor der skete noget. Under et halvtags sad musikerne. Et par stykker blæste i aflange horn, de gav dybe toner, der blandede sig med trommerne.

Foran musikken var der en plads på størrelse med en fodboldbane. Der dansede nogle personer rundt, med uhyggelige masker på. En af dem skulle vist se sjov ud, men selv den syntes jeg virkede skræmmende.

Det var en slags teater.

”Hvad handler stykket om?” spurgte jeg Pema.

”Kan du ikke selv se det?” Han holdt blikket fast på klovnen, der drillede de andre. ”Det handler om at de gode dæmoner skal jage de onde dæmoner væk, så vi kan få en god høst.”

”Nå,” sagde jeg.

Jeg kunne stadig ikke rigtig følge med. Jeg nøjedes med at se på deres flotte dragter. De var i alle mulige stærke farver.

Inde fra klosteret kom der flere udklædte ind på pladsen. De dansede en vildere dans. Det syntes jeg var rigtig godt. Der var gang i den!

Vi stod alle sammen og så på det længe.

Efter en times tid begyndte jeg at kede mig lidt. Det tror jeg også bondekonens mænd gjorde. De luskede nemlig af. Jeg fulgte dem med øjnene, og så de forsvandt ud af en dør i den hvide mur.

”Hvor kommer man hen, når man går ud af den røde dør derovre?”

Pema ville nødtigt gå glip af noget, men han så alligevel hvor jeg pegede hen. ”Nårh, ja,” sagde han og smilte. ”Det skal jeg vise dig!”

Han tog mig i hånden. Ikke på nogen ubehagelig måde. Mere for at vi ikke skulle blive væk fra hinanden mellem de mange mennesker.

På vej derhen så jeg et forfærdeligt syn. En mand med et ansigt, der så meget mere uhyggeligt ud end samtlige af dæmonernes masker. Jeg kunne ikke holde ud at se på det, men jeg kunne heller ikke få mine øjne væk fra det.

Jeg stoppede bare, så Pema var ved at få rykket sin arm af. Jeg så kun ansigtet i få sekunder, alligevel kan jeg stadig se det for mig endnu. Mandens næse var rykket ind under det ene øje. Ja, hele ansigtet var faktisk vredet om, så det hele sad forkert.

Pema så på mig. ”Hvad er det galt? du er vel ikke ved at blive dårlig?”

”Så du slet ikke ham med ansigtet?” spurgte jeg undrende.

Pema smilte. ”De fleste mennesker her har da ansigter.”

”Ham med det smadrede ansigt.” Jeg gættede på, at manden nok havde mødt en drage, men det ville jeg ikke nævne overfor Pema. Jeg kunne mærke, at han ikke kunne lide at tale om vores møde med dragen.

”Nej, ham så jeg ikke,” sagde Pema og trak mig videre hen mod den røde dør. ”Vi skal ud og se på markedsgaden.”

Ude af døren åbnede der sig en anden verden. En masse boder lavet af træstolper med stof om. Det lignede lidt markedsdagen hjemme i vores lille by, men bare lidt mere gammeldags. Og her blev der også solgt nogle andre ting. Alle de ting, der bruges i templerne og i husenes bederum. Madredskaber af sølv og en masse andet.

Jeg forelskede mig i en lille guld drage. Den havde hovedet vendt op mod himlen, det så ud som om den grinede op mod himlen.

På den måde mindede den ikke om den drage vi mødte, for den lød til at være rigtig vred og farlig.

Jeg satte gulddragen tilbage på bordet.

Ved en anden bod skulle man kaste med pile. Bondekonens to mænd havde allerede vundet et par øl, som de sad og drak. Da de fik øje på Pema og mig, ville de have vi skulle prøve for dem. Jeg kunne ikke engang ramme skiven, men Pema var skrap. Han ramte i plet hver eneste gang. Han gav gevinsterne til de to mænd. Til sidst måtte dem der havde boden, bede Pema om at stoppe. Jeg tror heller ikke bondekonens to mænd kunne tåle flere øl.

Vi spurgte om de ikke ville med os videre, men de blev siddende.

Jeg købte sodavand og slik.

Vi så på boderne igen.

Jeg kunne ikke få den lille gulddrage ud af mit hoved.

Da vi kom tilbage til boden med dragen, mødte vi morfar, Driver og bondekonen. De så os ikke med det samme. Driver viste morfar en figur, hvor en mand gør noget ved en dame, som jeg ikke gider fortælle. Klamt!

De grinede begge rigtig mandet, og det værste var at bondekonen også lo med.

Jeg syntes hun virkede noget enfoldig.

Driver skyndte sig at sætte figuren, da han fik øje på os.

Gulddragen var heldigvis ikke solgt. Jeg skyndte mig at købe den, og alle syntes den var sød, selv Pema. Han havde åbenbart glemt, hvor grumme drager kan være.

Det var blevet mørkt. Jeg spurgte morfar om hvor længe vi skulle blive. Han fik ikke svaret, for vi blev afbrudt af en mægtig larm inde bag klosterets mur.

Den røde dør røg op, og ud kom et mægtigt optog.

Først alle de maskeklædte dansere. Efter dem kom musikerne trommende og truttende, og bag dem alle andre folk i en lang hale.

Vi kobledede os på. Pema greb min hånd igen, og vi løb sammen hen over den ujævne jord. Morfar, Driver og bondekonen var ikke så hurtige til bens. Jeg så mig tilbage, men de forsvandt i mængden.

Optoget forsatte op til en mark, og fordelte sig rundt om en høj portal. To stolper var gravet ned, mellem dem var der bundet en tyk bjælke som overligger. Om portalen var der viklet en masse kviste og grene.

Der blev sat ild til den, og ilden spredte sig hurtigt. Efter kort tid var den firkantede portal et lysende flammehav. Mørket blev oplyst, og man så hvor mange vi var samlet. Musikken spillede videre.

Maskedæmonerne løb pludselig ind under den brændende portal, og folk løb efter. Optoget løb i rundkreds, og tog nye ture ind gennem de vilde flammer. Pema ville have mig med ind under den brændende port. Han forsøgte at trække mig med.

”Nej, du må gøre det selv,” sagde jeg og gjorde mig fri.

Han slap mig og tog to han ikke kendte i hænderne, og sammen løb de hujende ind gennem flammerne.

Det så rigtig flot ud, og folk hujede og var opstemte.

Efter Pema og dem, kom der en ældre mand. Der gik lige et par sekunder, før jeg blev klar over at det var morfar. Han havde bondekonen og Driver i hænderne. De løb mod ildporten. De så alle glade ud.

Jeg stirrede lammet på den brændende overligger. På et tidspunkt ville den brænde midt over.

Jeg klemte øjnene sammen, men så det hele klart for mig. Jeg så hvordan overliggeren knækkede midt over. Jeg fulgte dens fald højt oppe fra. Ned. Ned. Det gik på engang hurtigt og langsomt, men ikke så langsomt at jeg kunne nå at gøre noget. Ned. Ned. Til et stort stykke klaskede brændende mod min morfars pande.

”Sara! Sara!”

Jeg åbnede øjnene. Men så intet.

”Vi er lige her!”

Morfar, bondekonen og Driver banede sig vej gennem mængden hen mod mig.

”Så du mig ikke?” spurgte morfar begejstret. ”Er det her ikke utroligt skægt?” Jeg nikkede bare, for jeg kunne ikke sige noget for klumpen i min hals. Jeg var lykkelig over at se morfar levende, men jeg fattede ikke han kunne finde på at lege med døden på den måde.

”De siger man får syv lykkelige år, for hver gang man løb igennem. Så det bliver til i alt 21 lykkelige år, for mit vedkommende, og jeg kan stadig nå at få flere. Hvad siger du så, Sara, skal vi ikke tage en tur sammen?”

Jeg stirrede målløst på ham.

Så lød der et dybt brøl, og folk fór ud til siderne.

Sekundet efter knækkede overliggeren, og faldt i to brændende stykker, hurtigt men samtidig langsomt. Ned. Ned. De var på tykkelse med en mandearm. De ramte jorden, gudskelov uden at ramme nogen.

”Det var godt vi ikke lige var der,” konstaterede morfar stakåndet.

Jeg nikkede åndsfraværende.

”Jamen, barn dog. Du ryster jo over hele kroppen.”

Morfar slap sit tag i bondekonen og tog om mig.

”Du er vist ved at blive syg.”

Morfar bad Driver hjælpe, så vi kunne komme hurtigt hjem.

Pema fandt ikke de to mænd. Bondekonen sagde, at de nok selv skulle finde hjem.

Jeg tror, Driver misundte dem at de fik lov at blive.

”Sjovest om aftenen,” gentog han flere gange.

Jeg holdt hænderne inde på maven, for det gjorde mere og mere ondt.

Jeg lå i sengen de næste tre dage. Bondekonen rev æbler og kom med kogt vand til mig. Jeg lå oppe i bederummet.

De var alle sammen gode til at komme og se til mig.

Ind imellem holdt de også en slags gudstjeneste, det hedder jo nok *buddhatjeneste*.

En af bondekonzens mænd sad på skamlen, og var en slags præst. Den der bestemte hvad de skulle gøre. De bad på den der mumlende måde, som jeg efterhånden var blevet vant til at høre på.

Jeg begyndte at syntes det var en hel hyggelig summen.

Men morfar ville ikke være i bederummet, når de gjorde det dér, som han kaldte det.

Det måtte han selv om.

Han var stadig fløv over, at han havde mistet hovedet til byfesten. Han var rystet over sin egen optræden.

”Jeg forstår ikke jeg gjorde det. Jeg kunne være død som en sild. Og jeg kunne have trukket dig med. Jeg tilgiver aldrig mig selv!” sagde han vredt, og slog sig selv hårdt på panden med flade hænder.

Det kunne jeg ikke lade være at grine af.

Han så modløst på mig. ”Ja, det er nemt at grine af en der ligger ned.”

”Det er altså mig der ligger ned, morfar!”

Han trak lidt på smilebåndet. ”Ja, det er også rigtigt. Jeg håber du snart er frisk igen. Jeg kan ikke holde ud, når du er syg.”

Morfar havde det ellers fint. Han fortalte mange gange, hvor glad han var for at være på gården.

”Her er nøjagtig som der var på landet, da jeg var dreng. Jeg troede aldrig jeg skulle opleve det igen. Det her er livet!”

Jeg kunne ikke lade være med at drille ham lidt.

”Har du lært at pløje med okserne? Igen,” skyndte jeg mig at tilføje, for at han ikke skulle blive alt for sur.

”Må jeg være fri!” svarede han brysk. ”Pøh! Det er da mig der lærer dem at pløje. Det ved du udmærket godt.” Han blev mildere i stemmen. ”Har jeg ikke fortalt dig, at jeg fandt ud af, de havde sådan en knallertagtig ting stående. De tror det er en traktor. Pøh! Den var næsten rustet sammen, men jeg fik den selvfølgelig i gang. De ved slet ikke hvordan man bruger den.” Morfar smilte tilfreds. ”Men jeg skal nok få lært de to kanaljer at håndtere og reparere den lille maskine, om det så skal tage mig flere måneder.”

Jeg så på ham med åben mund. ”Har du tænkt dig, vi skulle blive her så længe?”

Morfar så bekymret på mig. ”Savner du skolen, og alt det derhjemme?”

”Der er da fint nok her, men vi skal vel ikke bo her?”

”Nej!” svarede han hurtigt og tænkte først over spørgsmålet bagefter. ”Hvorfor i grunden ikke, her er jo alt hvad vi skal bruge?” Han lænede sig lidt tilbage. ”Penge har vi nok af. Hverken du eller jeg kommer til at lide nogen nød.”

Det var længe siden jeg havde tænkt på hans million. Faktisk havde jeg ikke skænket den en tanke siden den dag vi var i banken.

”Vi bruger da næsten ikke noget af gevinsten.”

”Netop. Derfor holder den også længere,” sagde morfar snusfornuftigt.

”Så skal vi bo her for altid?” spurgte jeg, og havde svært ved at vænne mig til tanken.

Han nikkede.

”Jeg havde nok ikke regnet med, at du ville være mand nummer tre.” Sagde jeg så, ikke for at drille. Det var bare noget jeg havde ligget og tænkt over. Jeg havde jo haft god tid til det.

Men det fik ham til at springe op fra bedeskamlen.

”Mand nummer tre!” vrængede han.

Han begyndte at trav frem og tilbage i det lille bederum.

Jeg fulgte ham med blikket. ”Er det da så slemt? De andre to ser da ud til at have det godt nok.”

”Man kan da ikke have mere end en mand. Det er da ikke normalt!” råbte han.

”Kongen har da fire koner,” sagde jeg.

Morfar stoppede op og så ud af vinduet. ”Det er noget andet med mænd.”

Det forstod jeg til gengæld ikke. ”Hvorfor skulle en kvinde ikke kunne have tre mænd, når en mand kan have fire koner?”

Morfar sendte mig et træt blik. ”Så er det i hvert fald noget andet med konger.”

Han satte sig slukøret tilbage på skamlen. ”Du har ret, Sara. Vi kan ikke blive her i tid og evighed. Vi er også nødt til at hjem og se til katten.”

Den havde jeg helt glemt.

”Ja, selvfølgelig skal vi hjem til Pjevs. Jeg håber at NaboSørensen husker at give ham mad.”

Jeg lagde min hånd over morfars. ”Men det haster jo ikke med at komme hjem.”

”Nej, det gør det i hvert fald ikke. Og i første omgang skal du også bare sørge for at blive rask!”

Morfar rejste sig for at gå ind til de andre. Han stoppede i døren. ”Vi har også helt glemt at sende NaboSørensen det postkort.”

”Det havde jeg også svedt ud. Men vi sender bare et, næste gang vi kommer til byen,” svarede jeg.

Morfar vendte sig igen. ”Hov, den går ikke. Han tror jo vi er på Mallorca. Vi må hellere ringe i stedet.”

Jeg havde det allerede meget bedre, og næste dag var jeg helt frisk. Jeg gik med morfar og mændene i marken det meste af dagen. Jeg hjalp også med at fodre dyrene, og trak hestene ind for natten.

Dagen efter fik Pema og jeg lov at tage en tur op til søen. Vi fik hestene med, så vi kunne ride noget af vejen, hvis vi fik lyst.

Først ville jeg slet ikke af sted. For tænk nu hvis vi mødte dragen igen. Det var også fordi jeg ind imellem så manden med det ødelagte ansigt foran mig. Det var for det meste lige før jeg skulle sove. Det syn kunne jeg ikke ryste af mig. Men jeg nævnte det ikke for nogen, ingen gang for Pema.

Han sagde, vi slet ikke ville komme så højt op i bjergene som sidste gang. Da jeg nævnte de farlige dyr, sagde han at hestens klokke vil advare dem.

”Advare dem?” udbrød jeg.

”Ja, de flygter langt væk, når de høre, lugter eller mærker at der er mennesker på vej. De fleste vilde dyr er bange for os. Man skal faktisk være meget meget heldig for overhovedet at få et lille glimt af en tiger eller puma.” Han holdt en kort pause.

”Faktisk skal man være lige så heldig for at møde en bjørn” Pema så ikke på mig, da han sagde det sidste.

Jeg undrede mig ikke så meget over at han ikke nævnte dragen, for jeg vidste efterhånden, at han ikke gad tale om den. Men jeg regnede med, at han mente det var lige så usandsynligt, at vi skulle støde ind i den igen. Så jeg besluttede mig for, at jeg godt turde tage med alligevel.

Vi havde en dejlig tur i bjergene. Turen op til søen virkede længere end sidst, for da havde jeg jo så travlt med at kikke efter dragespor, så jeg ikke ænsede noget som helst.

Denne gang fik jeg plukket en fin buket blomster til bondekonen. Den blev faktisk så flot, at jeg næsten ikke nænnede at give den fra mig.

Da vi havde spist, kildede jeg Pema med et strå under fødderne. Det endte med at vi kom op og slås. Bare for sjov. Vi grinede og rullede rundt. Pludselig opdagede jeg at han lå oven på mig, som den dag med dragen.

Pema må have følt det samme, for han blev rød i hovedet, og skyndte sig af.

Vi sad stille lidt. Det var underligt. Jeg havde det slet ikke slemt med det denne gang. Vi legede jo bare. Jeg havde mest lyst til at gå på ham igen, men det ville have været upassende.

Jeg kom til at tænke på, at snart ville Pema og jeg være tusindvis af kilometer fra hinanden.

”Har du tænkt over det med Danmark?”

Pema så mig ind i øjnene. ”Ja,” svarede han kort.

Jeg ventede på han vil sige mere.

”Hvad har du så tænkt?” spurgte jeg utålmodigt

”Jeg vil gerne til Danmark,” sagde han alvorligt.

Jeg blev så glad for at høre det. Tænk at jeg kunne få ham med mig hjem. Så hjalp det alligevel at jeg gav de penge til klosteret, hvor man kunne ønske sig at få et barn. På det tidspunkt vidste jeg bare ikke at det var Pema, jeg ønskede mig som bror. Men det vidste jeg nu.

Højt oppe kunne vi skimte yakokserne og hyrderne.

”Gid de kunne se os,” sagde jeg.

Pema begyndte at råbe helt vildt højt. ”Råb med, Sara!”

I starten turde jeg ikke råbe særligt højt, men det var som om vi kørte hinanden op.

Til sidst brølede vi bare løs op mod hyrderne og bjergene.

Jeg spejdede efter yakokserne.

”Det var underligt hyrderne ikke kunne høre vores mægtige dragebrøl?”

Pema så på mig med store øjne og råbte.

”Det kunne de. Hyrderne hørte dragebrøl. Så du ikke hvordan de flygtede? De troede, dragen var vendt tilbage til De Sorte Bjerge!”

”Bare de slipper fra den,” sagde jeg hæst, ”så den ikke gør *dem* fortræd.”

Pema så undrende på mig, og trådte nærmest ud af legen og blev alvorlig.

”Sådan er Bhutans drage ikke. Det er jo en fredelig drage,” sagde han og gik over til hestene.

”Hvad så med den vi mødte?” spurgte jeg lavt.

Han lod som om han ikke hørte mig.

”Han er godt nok for underlig,” tænkte jeg. ”Hvordan kan han kalde deres drage for fredelig, efter alt det vi har oplevet.”

Lidt efter spekulerede jeg videre, ”måske lyver han bare for sig selv, for at kunne holde det ud. Hvis det er sådan, er det i orden. Jeg ved selv hvordan det er, når der er noget man ikke kan holde ud at tale om!”

Tusmørket havde sænket sig, da vi red ind i gården. Der var underligt stille.

Vi trak hestene ind, og fik dem fodret.

Jeg gav bondekonen blomsterbuketten. Hun blev rigtig glad for den, og vidste den til morfar, som nævnte at den lignede en hel brudebuket.

Det syntes jeg nu ikke den gjorde!

I køkkenet var en tyk os, for der var ingen skorsten ved ildstedet. Røgen skulle selv finde vej ud af vinduerne. Bondekonen og Driver var i fuld gang med at lave mad. Vi skulle have yakkød i dagens anledning.

”Vi kører i morgen,” sagde morfar. ”Men det skal vi ikke tænke på i aften. Nu skal vi bare hygge os og have det rart.”

Vi havde det rart. Dejlig mad. Yakkød smager som oksesteg, bare bedre. I hvert fald når bondekonen og Driver har tilberedt det. Kartoffler var der, og lækker salat. Hold op hvor jeg spiste.

Driver havde været i byen efter sodavand til Pema og mig. De voksne fik øl. Morfar sagde det smagte af rævepis. Jeg var jo den eneste der forstod det. Overfor de andre lod han som om hans syntes deres øl var glimrende.

Så kunne han bedre få deres hjemmebrændte snaps ned. De skålede. På et tidspunkt rejste morfar sig op, og sang, "Jeg en gård mig bygge vil."

Når der var noget han ikke kunne huske, sang han bare la la la. Det lød ikke så slemt som jeg havde troet, for jeg vidste slet ikke han kunne synge.

Vi klappede helt vildt da han var færdig.

Bondekonens mænd rejste sig også op. De gav sig til at danse, imens de råbte noget der lød som en slags sang, men på en mærkelig melodi.

Pema fortalte mig, at det var sådan man gjorde til bueskydningskonkurrencer, når en fra ens holdet ramte plet.

Driver ville have at Pema og jeg også skulle give et nummer, men det kunne vi da ikke. Vi sagde, at så skulle Driver i hvert fald selv give et først.

"Sure, sure," sagde Driver.

Han skulle bare lige have et glas til. Da han havde fået det, rejste han sig. Men i stedet for at starte med at synge eller danse, dinglede han ned af den stejle trappe.

Han skulle nok tisse, men vi så ikke mere til ham. Jeg tror, at han lade sig til at sove i bilen.

Heldigt for Pema og jeg, for vi slap for at optræde.

Vi sad et stykke tid ved lyset fra smørlamperne. Det var hyggeligt, men også trist at vide at det var den sidste aften.

Vi kørte væk fra De Sorte Bjerge, men tågen gjorde at vi ikke kunne se dem.

”Her kører vi blandt verdens højeste bjerge, og så kan man ikke se en hånd for sig,” brokkede morfar.

Det var også længe siden han havde brokket sig sidst. Helt rart at høre han kunne endnu. Han vendte sig kort om mod mig. ”Fik du klaret det med ..?” Han gjorde et indforstået kast med hovedet.

”Selvfølgelig,” svarede jeg.

Lige før vi forlod gården, bad morfar mig lægge et par bundter af de største sedler et sted, hvor bondekonen ville finde dem. Han mente ikke hun ville tage imod dem, hvis han kom med dem. I virkeligheden tror jeg ikke morfar brød sig om sådan at spille rigmand, og føre sig frem som den glade giver.

Så var det lettere på den her måde. Jeg lagde dem på alteret i bederummet. Der skulle jeg alligevel op en sidste gang, og sige farvel til mit værelse.

Vi sneglede os af sted.

For at få tiden til at gå, lærte jeg Pema at spille 500.

Han var hurtig til at fange spillet, og vandt første gang. Vi nåede kun halvt ind i spil nummer to, før jeg blev køresyg. Jeg kunne ikke tåle og side og koncentrerer mig om kortene, mens bilen drejede og bumpede. Bjergkørsel er som at være ude at sejle i høje bølger, og jeg er ikke søstærk!

Vi holdt en lille pause, hvor jeg kom til mig selv. Kort efter vi rullede af sted igen, faldt jeg heldigvis i søvn. Det er bedst at sove, når man ikke er frisk.

Jeg vågnede ved, at bilen drejede ind på en meget ujævn vej. Det gik stejlt op ad. Tågen var lettet og solen var begyndt at skinne.

Driver mente lige vi skulle se noget. ”Meget specielt sted,” lovede han.

”Ja, det er det jo hver gang,” konstaterede morfar tørt, men ændrede tonefald.

”Det skal nu blive godt at komme ud og strække benene.”

Vi gik langs en flod, og henover en lang smal hængebro. Hvis vi ikke allerede havde prøvet så meget, er jeg ikke sikker på vi turde gå over. Men den holdt.

Vi nærmede os det specielle sted, for der hang en masse bedeflag og blafrede. Nogle af dem havde både mistet deres farve og de skrifttegn der stod på dem.

”Det er meningen,” fortalte Pema. ”Når bønnerne er vasket væk af regnen, er de kommet op til Buddha.”

Jeg spurgte ikke, om farverne var kommet samme vej. Jeg ville ikke gøre nar af hans religion.

”Den Brændende Sø,” sagde Driver.

Det var nu slet ikke en sø, men blot et bredt stykke af floden, der mindede lidt om en lille sø.

Vi stod på en klippe. Der var tre fire meter ned til vandoverfladen. Solen kastede stråler ned i vandspejlet. Det så faktisk ud som om der var der ild i vandet. Jeg viste det til Driver.

”Nej, nej. Ikke sådan. Meget hellig mand med ild i hånden,” forsøgte han at forklare.

Pema kom ham til undsætning. ”For mange år siden var der en hellig mand. De andre ville ikke tro på hans specielle evner. For at få dem til det, sprang han ned i søen med en fakkel i hånden.” Pema holdt pause. ”Det var lige hvor vi står!” påstod han. Driver nikkede bekræftende.

”Han blev dernede i syv timer. Så dem der stod og ventede var efterhånden sikre på, at han for længst var druknet. Men lige da de var ved at gå, var det som om noget lyste nede fra dybet. De kiggede ned, og så den hellige mand flyve op af vandet. Og i hånden havde han faklen.” Pema så alvorligt på os. ”Den brændte endnu!”

”Ja, ja, den er god med jer,” smågrinede morfar og begyndte at gå tilbage. Jeg smilte bare.

Det tog Pema sig meget nær. ”Du tror ikke på mig, men det er sandt?”

”Nej, jeg er enig med morfar. Vi synes jeres historier er alt for usandsynlige.”

”Synes I?” Pema så taktsom ud. Jeg kunne se han fik en lys ide. ”Så prøv at fortæl os noget fra jeres religion?”

Jeg blev forvirret. ”Det kan jeg da ikke.”

”Du må da kunne huske et eller andet. I tror da på noget, gør I ikke?” blev Pema ved.

”Jo, men så meget tror vi heller ikke.”

Jeg anede ikke hvad jeg skulle fortælle om. Jeg var helt blank.

Pema og Driver stod og ventede, de havde tid nok.

Der var jo den med Adam og Eva, der blev smidt ud af haven. Den syntes jeg var for negativ. Og den hvor Jesus har forladt graven, var for dystert. De havde jo lige slået ham ihjel, og hvordan skulle jeg forklare det?

Jeg syntes, de skulle have et godt indtryk af vores tro. Så kom jeg i tanke om en historie, der kunne bruges.

”Okay, så prøver jeg. Er I klar?”

Pema og Driver nikkede interesseret.

”Guds søn hedder Jesus. Han levede som et helt almindeligt menneske på jorden. En dag var en af Jesus’ venner ude at fiske. Så blev det uvejr og vennen blev bange, for skibet skulle gå ned. For så ville han jo også selv drukne.

Det mærkede Jesus straks inde fra bredden. For at hjælpe gik Jesus ud på vandet, og helt ud til skibet. På den måde fik han reddet sin ven.”

Jeg blev usikker på om jeg fortalte historien rigtigt.

”Eller også var det fordi venen skulle lære at stole på Gud?”

Jeg stoppede igen, for jeg kunne ikke huske hvorfor han gik ud på vandet.

Driver var ved at dø af grin, over det med Jesus, der kunne gå på vandet.

Pema nøjedes med at smile. ”Det er noget som I tror på hos jer?”

”Nej, ikke sådan rigtigt. Men det kan da godt være, han kunne. Hvorfor skulle Jesus ikke kunne gå på vandet?”

Så kunne Pema ikke holde latteren tilbage længere. ”Og du siger, at vi tror på alt muligt mærkeligt,” sagde han med munden fuld af grin. ”Så vis os lige, hvordan man gør!”

Han pegede på et sted, hvor jeg kunne komme helt ned til vandspejlet.

”Hvor er I altså åndssvage!”

De grinede og grinede.

Det var ved at blive ret irriterende at høre på.

”Okay! Hvis en af jer kan komme flyvende på en tiger, så skal jeg nok gå en tur op af floden. Bagefter!”

”Det er en aftale,” lo Pema.

Driver grinede, så han var ved at trimle ned i den brændende sø. Det var lige før jeg ønskede han gjorde det.

Jeg skred fra de to, og satte mig for at indhente morfar. Der var noget jeg skulle snakke med ham om.

”Morfar,” begyndte jeg kælent. ”Ved du hvad jeg ønsker mig mest i hele verden?”

”Jeg troede det var at komme ud og rejse med mig.” Han stoppede op og lænede nakken tilbage. ”Er her ikke smukt?”

”Jo, men jeg tænkte mere på det med at få en bror eller en søster.”

Vi gik videre langs floden. Morfar ventede på at jeg skulle fortsætte.

Jeg tænkte, at jeg lige så godt kunne sige det til ham med det samme.

”Vi kunne tage Pema med hjem. Problemet er bare, at det er ikke sikkert at Lamaen vil synes om det. Det er jo ham der bestemmer over munkedrengene.”

”Nårh,” sagde morfar. ”Ham skal jeg nok tage mig af.” Morfar lagde armen om mine skuldre. ”Den Lama har jeg tæmmet før.”

Jeg forstod ikke hvad han mente, men det betød ikke noget. Hvis morfar ville tale med Lamaen, skulle det nok lykkes at få Pema med hjem

Jeg lænede mit hoved ind mod ham. ”Det lyder smadder godt. Men hvad vil du sige til ham?”

”Jeg giver ham da bare et læs pengebundter, så ordner det sig hurtigt.”

Jeg stoppede op. ”Du kan da ikke købe Pema? Man sælger da ikke mennesker ... ”

Morfar standsede. ”Sara! Man kan købe alt for penge. Det er kun et spørgsmål om prisen. Overlad du bare det til mig.”

Jeg var ikke vild med tanken, men hvis det var den eneste måde, måtte det jo være sådan.

Morfar rullede ruden ned. ”Ah! Hvor er det skønt at være tilbage i varmen.”

Han rakte armen ud i retning mod klosteret i Punakha. ”Rart at se noget man kender. Mon Lamaen er hjemme?”

Morfar lød vældig selvsikker.

Jeg var heller ikke i tvivl om, at han nok skulle ordne det med Pema.

Vi kom hurtigt over hængebroen, og ænsede ikke floden under os. Morfar ville gerne have Drivert med op til Lamaen.

”Dig og Pema kan se jer lidt omkring imens,” sagde morfar.

Han blinkede til mig, før han kravlede op af den smalle bjælke. Denne gang kom han op i fin stil.

Pema sagde han havde noget til mig. Han tog min hånd, og vi løb gennem klosteret. Op af trapper, hen af gange. Jeg mistede helt stedsansen.

Han måtte smugle mig med op på den øverste etage. Der måtte nemlig ikke komme gæster. Slet ikke piger!

Han åbnede en afskallet dør. Vi gik ind i et skummelt rum. Der kom ganske lidt sollys ind af nogle sprækker i de lukkede skodder.

Pludselig virkede Pema forandret. Som om han ville noget med mig. Jeg blev nervøs. Jeg fik nogle af de dumme tanker tilbage. Dem jeg fik da dragen viste sig, og Pema lå så klamt oven på mig.

”Hvorfor skulle jeg også med op i det skumle soverum, når det er forbudt?” tænkte jeg.

Jeg rykkede mig lidt væk fra ham.

Pema satte sig på en tynd madras. Det var åbenbart hans seng. Jeg kunne ikke se hans øjne.

”Jeg har en gave til dig. Men du skal selv finde den!”

De dumme tanker forsvandt. Pema ville have mig til at lege tampen brænder. Hvor var han sød. Men det var alt for let at finde gaven. Den lå under snippen af hans madras. Papiret lyste.

Inde i pakken var der en lille nuttet mørkebrun bjørn. Den hang i en lædersnor, og jeg løftede den op.

”Tak!” sagde jeg og tog den om halsen.

”Det er okay,” sagde Pema. ”Jeg tænkte, at så skulle du have en med hjem. Du var jo ikke så heldig at se den rigtige.”

Jeg forstod ingenting. ”Hvad snakker du om?”

Pema så undskyldende på mig. ”Det var jo min skyld at du ikke så den bjørn, men ...”

”Det var ikke en bjørn!” afbrød jeg.

Pema så spørgende på mig. ”Skulle jeg ikke vide hvordan en bjørn ser ud?”

”Du ved udmærket godt det var dragen,” nærmest tryglede jeg. ”Dragen der lever i De Sorte Bjerge. Den du selv fortalte om.”

Pema rystede stille på hovedet.

Som vi sad i tasmørket gik det langsomt op for mig, at han nok havde ret.

”Du siger da ellers, at bjørne og den slags dyr flygter, når de mærker mennesker?” prøvede jeg.

”Det gør de også,” svarede Pema.

Min stædighed vendte tilbage. ”Ja! Så var jo ikke en bjørn, men dragen som jeg hele tiden har sagt!”

Pema ko sig ikke påvirke, af mig. Han talte roligt videre. ”Der var stærk modvind, så den kunne ikke lugte os, og blev overrasket. Men jeg tror også den må have været svækket. Syge bjørne er temmelig uberegnelige, og så kan de godt blive farlige. Det kunne have gået rigtig galt for os!”

Jeg ved ikke hvorfor, men manden med det ødelagte ansigt satte sig fast bag mine øjne.

”Kan du huske til byfesten,” spurgte jeg. ”Da jeg rykkede dig, da vi var på vej ud mod den røde dør?”

Pema nikkede.

”Da jeg så en mand der havde fået ødelagt sit ansigt. Mon han havde mødt en syg bjørn?”

”Det tror jeg. For en af mine onkler, har også sådan et ansigt. Han var så uheldig at møde en syg bjørn, da han var sytten år.”

”Hvorfor fortalte du mig ikke med det samme, at det var en bjørn?” spurgte jeg.

”Det gjorde jeg da også. Jeg råbte det til dig, da jeg havde fået dig ned at ligge. Man skal altid smide sig ned på jorden, hvis man møder en bjørn. Den angriber ikke én, så længe at man ligger ned.”

Pema holdt en lille pause. ”Men du ville jo ikke høre det. Du havde ikke andet end drager i hovedet.”

”Jeg var sikker på det var en drage,” sagde jeg flovt.

Vi sad lidt stille sammen.

”Jeg kan godt se det er ærgerligt, for du kom kun her til, for at finde ud det med dragerne,” hviskede Pema.

”Ikke helt. Faktisk var det mest morfar, der ville hertil,” sagde jeg tøvende.

”Men i begyndelsen troede jeg faktisk, at jeg skulle finde ud af det med dragerne. Men et eller andet sted vidste jeg godt, at det var noget værre pjat.

I virkeligheden var meningen med turen, at jeg skulle finde mig en bror. Jeg har altid sådan ønsket mig en rigtig storebror.”

”En storebror?” udbrød Pema overrasket. ”Det er da kun din mor, der kunne have givet dig sådan en! Ingen andre!”

”Jo!” sagde jeg, ”du kan!”

”Nej, det kan jeg ikke,” svarede han alt for hurtigt.

Det var godt at der var så mørkt, for ellers kunne jeg aldrig have fået mig selv til at sige det. ”Når du nu tager med hjem til Danmark, så bliver du min storebror. Og så må du selv vælge, om du vil kalde mig lillesøster eller du vil kalde mig Sara.”

Pema sad tavs.

”Sara,” sagde han endelig. ”Jeg tager ikke med dig til Danmark.”

”Det lovede du da oppe ved søen,” sagde jeg såret.

”Nej,” sagde han og var stille længe inden han fortsatte. ”Jeg sagde, at jeg gerne vil besøge dig, men ikke lige nu. Jeg er snart munk. Jeg skal være her.”

”Og så skal de bare have lov at slå dig og alt muligt,” snøftede jeg .

”Det er kun et par af munkene, der kan finde på det. Det er ikke noget jeg er bange for.”

”Hvorfor stak du så af fra klosteret?”

”Jeg stak ikke af. Lamaen spurgte, om jeg havde lyst til at tage med jer. Jeg troede faktisk det var din ide.”

Nu var jeg forvirret. Ingenting var som jeg havde regnet med. Alt var på hovedet. Jeg kunne ikke tænke klart.

Jeg håbede bare på at morfar havde ordnet det hele, så Pema alligevel kom med os hjem.

Det var slet ikke sikkert Pema selv vidste, hvad der var bedst for ham. I virkeligheden ville han få det meget bedre i Danmark.

Nede igen mødte vi morfar og Driver. Morfar så ikke tilfreds ud. Han tog mig lidt væk fra de andre.

”Ser du Sara,” begyndte han for at trøste. ”Lamaen var ikke til at hugge og stikke i. Han ville ikke sælge drengen, lige meget hvor meget jeg tilbød.”

Morfars øjne var blevet mere blå på det sidste.

”Jeg var ellers parat til at give ham det meste af gevinsten ...” Han holdt en kort pause. ”Der var intet at stille op. Men Lamaen lovede i det mindste, at hjælpe med at få papirerne i orden, så drengen en dag kan komme op og besøge os.”

”Jeg sagde jo, at man ikke bare sådan kan købe mennesker.” jeg kunne ikke skjule, at jeg var skuffet.

”Det var nu ikke så meget det.” Morfar bød mig et kaffebolche. ”Han sagde at Pema hellere ville blive, men det er jo ikke sandt!”

”Jo,” sagde jeg stille. ”Pema vil hellere blive her. Men han vil gerne besøge os på et tidspunkt. Jeg har sagt at du nok skal betale billetten.”

”Har du det?” Morfar løftede øjenbryn. ”Når du har lovet det, må jeg jo hellere gøre det.”

Pema fulgte os tilbage over hængebroen.

Morfar gav ham hånden til farvel, og en tyk kuvert.

”Du kommer op til bilen, når du er klar,” sagde han til mig og gik.

Pema og jeg stod begge, som om vi ikke vidste hvad vi skulle sige.

”Jeg vil så gerne have dig som bror,” brast det ud af mig.

Jeg ville ikke tude. Vi skulle jo sige ordentligt farvel. Det lykkedes lige at holde tårerne tilbage.

Pema tog mine hænder. ”Jeg er din bror. Din bror i Bhutan. Og du er min danske søster.”

Jeg kunne høre han mente det, selvom han smilte.

”Det er bare ikke det samme, som at have dig med hjem,” blev jeg ved. ”Men det er bedre end ingen bror nogen steder.”

Han rakte mig et lille stykke papir. ”Det er min mailadresse. Hvis du skriver, skriver jeg tilbage.”

”Det gør jeg. Vi har computer på skolen. Men jeg troede ikke, at I har sådan nogle på klosteret?”

”Den må jeg ikke bruge, men jeg mailer nede fra netcafeen,” svarede han.

Pema gav mig en slags kram. Min ene arm sad i vejen, så jeg kunne ikke trykke ham ind til mig, som jeg egentlig ville.

Så sagde vi farvel, og jeg vendte mig om og løb op til bilen. Jeg så mig ikke tilbage.

Jeg så heller ikke efter ham, da vi kørte forbi klosteret.

Det gjorde morfar. Han klagede over, at Pema ikke engang stod og vinkede.

Vi var et par dage i hovedstaden. Vi boede på et hotel med brændeovn. Den fik morfar meget tid til at gå med. Den mindede ham om en ovn han engang har haft.

Jeg måtte gå rundt i byen, lige så meget som jeg ville.

Morfar var slet ikke pylret med mig mere. Jeg så på butikker, og købte en del ting.

Det var fint nok. Men slet ikke det samme at være her uden Pema.

Driver og morfar var blevet så gode venner, at de ikke længere behøvede mig. Det var som om de havde et fælles sprog, som kun de to forstod. Jeg fattede i hvert fald ikke hvorfor de var så fjollede. De lo og puffede til hinanden, som to dumme drenge.

Det var helt galt da vi kørte mod lufthavnen og Driver stoppede foran et hus. Han pegede på et maleri på muren.

Jeg blev ikke spor overrasket denne gang. Der var malet en stor tissemand med vinger på.

Morfar og Driver var helt ude af sig selv af grin over det maleri. Senere forsøgte Driver at forklare, at det havde noget med ham frugtbarhedsguden at gøre. Ham med det tempel hvor man kan ønske sig børn.

”Han er en meget vigtig mand,” sagde Driver pludselig helt alvorligt, i et mellemrum mellem deres anfald.

”Ja, vigtig tissemand,” sagde jeg surt.

Den bemærkning gjorde at morfar og Driver grinede resten af vejen. Bare jeg dog havde holdt min mund!

Driver parkerede bilen foran lufthavnen, og som vi stod der med vores bagage, blev morfar alvorlig. Det blev klart for ham at ferien var ved at være slut.

Driver hjalp os med at bære bagagen ind.

Driver og morfar satte sig i et par bløde stole med et lille bord mellem dem.

Morfar tog sine pengebundterne frem, og lagde dem på bordet.

Driver lod som om han ikke ænsede pengene.

Morfar skubbede dem over til ham.

Driver begyndte at tælle. Han var ret dygtig til at skille bundterne ad, bedre end Pema og mig til sammen.

Da han havde talt under halvdelen, tog han dem ind på brystet.

”Okay,” sagde han og skubbede resten over til morfar.

Morfar så roligt på ham og skubbede pengene tilbage igen.

Driver så på mig, for at jeg skulle oversætte.

”Jeg har fået dem jeg skal have.”

”Morfar synes også du skal have resten,” oversatte jeg.

Driver rystede på hovedet, og skubbede dem over til morfar endnu en gang.

”Nej!” råbte morfar hidsigt. ”Sig så til ham, at han SKAL tage dem. Og hvis han ikke selv vil have dem, så må han forære dem til Lamaen og alle hans templer.”

”Sure, sure,” svarede Driver en sidste gang.

Han lagde roligt Lamaens penge i en stor brun kuvert, og rejste sig for at tage afsked. Morfar vendte hovedet væk. ”Det haster vel ikke!”

Efter en halv times tid, hvor Driver og morfar kæmpede med ikke at fange hinandens øjne, fik vi at vide at vi skulle tjekke ind. Ellers ville flyveren afgå uden os.

Morfar gav langsomt Driver hånden, og holdt den fast. Ingen af dem sagde et ord. De stod bare og så hinanden ind i øjnene.

Der var vand i morfars, da vi gik igennem tolden.

”Jeg kommer sgu til at savne den gamle røver,” sagde han grødet og fortsatte med at gå.

Det var mere end jeg kunne klare. Tårerne løb ned ad mine kinder. Jeg lod dem bare løbe, folk måtte tænke hvad de ville.

Vi fik ikke så fine pladser som på vejen hertil. Til gengæld fik jeg lov at sidde ved vinduet.

Flyverens lille sorte skygge fulgte os nede på den lysebrune bjergskråning. Den lignede en halvstor fugl, der svævede elegant langs bjerget.

Jeg fik et kort glimt af de hvide tinder, men morfar nåede heller ikke at se dem denne gang. Og jeg sagde heller ikke noget om dem, det var lige meget nu.

Snart steg vi så højt op, at vi kunne overskue meget af landet. Der var mere skov end man skulle tro, når man kørte rundt dernede.

Driver kørte helt sikkert rundt et sted dernede, men vi kunne desværre ikke få øje på ham.

”Har du for resten tænkt på, at Driver ligner én af dem hjemmefra?”

Morfar tænkte sig kort om. ”Nej, det har jeg ikke. Hvem skulle det være?”

”Du skal gætte?” sagde jeg.

Det var en leg, vi tit legede da jeg var mindre.

”Det er en der bor tæt på os?” hjalp jeg.

”Så må det være, Nabo-Sørensens kone?” gættede han skælmsk.

”Det var et godt gæt,” fniste jeg henrykt. ”Gæt igen!”

Morfar havde ikke flere bud.

”Okay så siger jeg det. Jeg synes han minder rigtig meget om Bam.”

”Bam!” fnyste morfar. ”Nej! Det er for stærkt Sara. Drivert er min gode ven.

Ham skal du ikke sammenligne med sådan en skævojlet halvne...” Morfar tog sig selv i at sige ordet færdig. ”Du ved hvad jeg mener.”

”Du skal ikke tale om Bam på den måde. Han er nemlig en af dem jeg synes om! Og du glemmer vist, at du også syntes din Drivert var en skævojlet halv..., det der ord, du heldigvis selv er holdt op med at sige.”

Morfar så fornærmet på mig. ”Jeg har da aldrig i mit liv kaldt Drivert en skævojlet halvneger!”

”Jo, du har!” svarede jeg hårdt.

”Jeg mente det i hvert fald ikke på den måde.”

Morfar så ned i det blad der lå i nettet foran vores sæder. Der var flotte billeder fra Bhutan, som han pludselig fik meget travlt med at studere.

Jeg så ud på skyerne, der strøg hvidt forbi.

Man kunne ikke længere se jorden, kun himmel og skyer.

Taxachaufføren stoppede ude på vejen.

”Der er sådan set en indkørsel,” påpegede morfar venligt.

Det hørte chaufføren ikke, men så hårdt på morfar. ”Det bliver 454.”

”Men så står vi da bare af her. 500 danske kroner. Behold bare resten.”

Morfar følte sig gavmild, men chaufføren sagde ikke engang tak. Så steg vi ud.

Den kolde vind gik lige igennem mig.

”Det er blevet vinter.”

”Ja, men huset ligner sig selv.” Morfar så på det med glade øjne. ”Det er dejligt at være hjemme igen.”

Bilruden rullede ned. ”Husk lige jeres bagage. Jeg har ikke tid til at holde her hele dagen.”

Morfar og jeg kiggede på hinanden. Vi gik om og fik alle vores sager ud, og satte dem på fortovet.

Bagsmækken var dårligt lukket, før bilen gassede op og forsvandt.

”Han var godt nok en muggen ost,” sagde jeg.

”Ja, men vi er også næsten for godt vant, Sara.”

Der var ikke noget der kunne slå morfar ud den dag.

”Man skal være heldig, for at finde så god en chauffør som Drivert. Han var både dygtig til at køre, og så viste han hvordan man skulle behandle folk. Han var en mesterchauffør!”

Jeg så over på den anden side af vejen, og fik øje på Bam og hans familie, de stod og vinkede os velkommen hjem bag stueruden.

”Hvordan får vi alt det her med ind?” pustede morfar og rørte den tungeste af taskerne med skosnuden.

”Jeg kan da lige løbe ind og spørge hos Bam. De vil helt sikkert gerne give os en hånd med,” foreslog jeg, og var lige ved at sætte i løb.

Morfar fik først nu øje på familien, og vendte hurtigt hovedet væk. Så bøjede han sig ned i knæ, og tog fat i så mange tasker og poser han kunne slæbe.

”Der er ikke mere, end vi sagtens selv kan klare!” pustede han.

Vi var kun lige kommet ind af døren, før Nabo-Sørensen dukkede op.

”Nårh, så kunne du være tilbage,” sagde han. ”Vi vidste jo ikke hvor længe du havde tænkt dig at blive væk.”

Nabo-Sørensen talte kun til morfar, mig regnede han ikke.

”Og et lille postkort fik vi heller ikke,” konstaterede han.

”Ikke?” Det kunne morfar ikke forstå.

”Det må være postvæsnet dernede,” sagde han og blinkede til mig.

”Vi ringede da. Har din kone ikke fortalt det?” spurgte jeg frækt. Morfar så forbavset på mig, men så fangede han mit nummer.

”Har din kone ikke fortalt vi har ringet. Det lovede hun da ellers højt og helligt.” Morfar så forarget på Sørensen.

”Jo, jo, det har hun da. Men det er jo ikke det samme som at få et postkort. Det er nu engang nummer et med et postkort!” Nabo-Sørensen satte sig ved køkkenbordet. ”Nå. Hvordan var der så på Mallorca?”

”Dejligt,” svarede morfar.

”Jeg synes ikke I er særligt brune,” sagde han mistænksomt.

”Der findes også gråvejre på Mallorca.” Morfar ledte i poserne fra lufthavnen.

”Jeg troede det var solen man rejste derned efter,” blev Sørensen ved.

”Det er der også en del der gør.” Morfar fandt cognacflasken og tog den op af posen.

”Men vi var ikke af sted for at ligge og blive grillstegt,” fortsatte han, og satte flasken hårdt på bordet. ”Værsgo. Og mange tak for hjælpen.”

”Selv tak da,” sagde Nabo-Sørensen og greb cognacen. ”Den ser sørme fin ud.”

Han kikkede ikke nøjere på den, men ventede, om der skulle komme noget mere. Det gjorde der ikke.

Han sad uroligt på stolen.

”Nå. Én skal også hjem til aftensmaden. Jeg synes så småt jeg kan begynde at lugte den.”

”Han kunne da godt have inviteret os på aftensmad,” sagde jeg. ”Han ved da vores køleskab er tomt. Vi har været væk i over seks uger.”

”Kan du ikke ringe efter en pizza,” foreslog morfar. ”Så er vi også fri for hans dumme spørgsmål.”

Det var dejligt at komme i skole igen. Jeg havde så meget at fortælle.

Der er en del fra klassen der har været på Mallorca før, så det kunne ikke nytte noget at lyve overfor dem.

Min klasselærer syntes også Bhutan lød mere spændende.

Jeg viste dem de ting, jeg købte dernede. Jeg fortalte dem om min dragejagt, og de fik lov at holde min fine guld drage. Bagefter hev jeg bjørnen frem under min trøje, og fortalte hvordan jeg havde fået den. Det skulle jeg ikke have gjort, for der var en af drengene der spurgte om Pema og jeg var kærester?

Jeg har aldrig hørt noget så åndssvagt!

Jeg kunne ikke få morfar til at købe en computer, så det var godt skolen havde en. Jeg fik lov til at sende en mail til Pema om ugen. Han skrev hurtigt tilbage. Det er rart at holde kontakten.

Pema skrev, at han skulle hilse fra både Driver og Lamaen. Driver havde været på klosteret med morfars penge. Dem var Lamaen blevet meget taknemmelig for.

Driver savnede morfar meget. Han ville gerne have at jeg sendte et foto, hvor han og morfar stod sammen.

Det mente Pema, ville betyde meget for Driver. Pema ville for resten også gerne have et par billeder af hamselv og mig, nu hvor jeg alligevel skulle sende.

Jeg glædede mig allerede til at få den næste mail.

Der var heldigvis et godt billede af Driver og morfar.

”Heldigt at du har fået lavet to af hver,” sagde morfar. ”For så kan vi godt sende det andet ned til Drivert.”

Jeg skyndte mig at sætte det ene sæt af billederne ind i albummet.

Morfar bestilte næsten ikke andet end at sidde og bladre i det. Han svømmede helt tilbage til dengang vi var der.

”Det var vel nok en god tur. Jeg tror ikke, der findes et skønnere land på hele guds grønne jord.”

Da han sagde det for tiende gang, kunne jeg ikke lade være at drille.

”Skulle vi ikke tage ud og se efter?”

”Se efter hvad?” brummede han.

”Om der ikke er flere skønne lande på guds grønne jord?”

”Nej, det er alt for dyrt,” svarede han uden at se op fra albummet.

Jeg så forbavset på morfar. ”Forærede du alligevel resten af gevinsten til Lamaen?”

Morfar så på mig som var gået fra forstanden. ”Nej da. Langt fra! Vi har det meste af den endnu.”

Han så ned i albummet igen. ”Kom se! Kan du huske det her?”

Jeg stillede mig bag ham. Det var et billede af Pema ved den brændende sø.

”Når man tænker efter, var det egentlig en meget god historie om ham med faklen.”

”Kan du da huske den?” spurgte jeg.

”Ikke ordret. Men han fortalte den godt, ham Pema. Det må jeg sige.”

Det kunne jeg kun give ham ret i.

Morfar var ikke meget for at give mig albummet med i skole. Men fordi jeg havde skrevet min opgave om Bhutan, fik jeg alligevel lov. Han kunne godt se, at det var en god idé at vise billederne, samtidig med at jeg læste stilen op for de andre.

På vejen hjem mødte jeg Bam ved deres havelåge. Han ville forfærdelig gerne se billederne og høre om rejsen. Han inviterede mig ind.

Jeg blev sat i midten af deres store sofa med Bam og hans kone på hver side af mig.

Deres fem unger anbragte sig, så de også kunne se. De syntes alle billederne var fantastiske. Det mindede dem en del om deres eget land, Nepal.

”Er I fra Nepal?” udbrød jeg begejstret.

Jeg fortalte dem at vi skiftede fly i Nepal, men vi desværre ikke havde set andet end lufthavnen.

Det syntes de var synd og skam, når vi nu var der.

Bam bad mig spørge, om morfar og jeg ikke ville spise aftensmad hos dem. Det kunne nok være sjovt for os, at smage noget mad fra deres land.

Det mente jeg godt, at jeg kunne sige ja tak til.

Jeg sprang hjem for at hente morfar.

”Har du vist dem billederne!” brølede han arrigt. ”Det var vores hemmelighed. Nu ved hele vejen det snart!”

Jeg har aldrig set Nabo-Sørensens snakke med Bam og dem, så det havde jeg svært ved at forestille mig.

”Det er selvfølgelig ikke så godt, men det kom jeg altså til. Undskyld.” jeg så på ham med bedende øjne. ”Jeg kan godt se, at det ikke var det smarteste.”

”Nej, det var da nok det dumme du kunne gøre.”

Morfar blev ved med at sidde og skumle en tid.

Jeg ventede, men kunne jo ikke vente hele dagen.

”Vidste du, at Bam og hans familie kom fra Nepal? Der hvor vi skiftede fly.

Bam siger at Nepal minder meget om Bhutan.”

Morfar så pludselig interesseret ud. ”Gør det virkelig?”

”Ja. De har også en masse billeder. Det vil lige været noget for dig.”

Jeg gav ham lidt tid til at vænne sig til tanken, og ventede lidt igen.

”Vil du så med derover?” spurgte jeg prøvende.

”Du mener vel ikke allerede nu? For i dag har jeg ikke tid.”

”Vi skal da ikke noget,” sagde jeg. ”De har inviteret os på aftensmad. Vi skulle komme omkring klokken fem.”

”Det er der ikke mere end en time til!” Morfar så bestyrtet på stueuret.

Alligevel syntes jeg, det så ud til at han var tæt på at overgive sig.

”Jeg er så glad for du går med. De er skide søde,” sagde jeg nok lidt for begejstret, og helt sikkert for tidligt.

Morfar lænede sig hårdt tilbage i stolen og slog armene op for sit bryst.

”Det kunne lige passe, at Sørensens skulle se mig gå derover. Aldrig i livet!”

Jeg blev klar over, at jeg ikke fik ham med. I hvert fald ikke i denne omgang. Alligevel forsøgte jeg en gang til.

Jeg gik langsomt ud i bryggerset, og derude stod jeg og ventede i mindst fem minutter.

”Nu går jeg altså.” sagde jeg og ventede lidt igen.

Men han kom ikke. Så til sidst var jeg nødt til at gå.

Jeg undskyldte, at jeg kom næsten en time for tidligt.

”Det gør ikke noget,” sagde Bams kone. ”Men det er synd for din morfar, at han blev dårlig.”

”Ja, han har nogle gange vrøvl med sin mave,” løj jeg. ”Det skete faktisk også da vi var ude at rejse,” tilføjede jeg, så der også var noget rigtigt i det jeg sagde.

Maden mindede en del om det vi fik ved bondekonen.

”Er det yak kød?”

Bam nikkede anerkende. ”Det var godt gættet. Kan du lide det?”

”Jeg elsker det!” sagde jeg. ”Det minder mig om vores venner nede i Bhutan.”

Lidt efter fik jeg, fra min plads ved Bams spisebord, øje på morfar.

Han stod bag gardinet ovre i vores bryggers, og prøvede at holde øje med os.

Jeg fik en drillesyg trang til at vinke til ham, men skiftede mening før jeg gjorde det.

Da jeg smugkikkede derover igen, var han væk.

Det var smadder ærgerligt at han ikke gik med, for jeg er ret sikker på at han havde nydt den dejlige mad.

Han ville have holdt af, at fortælle dem om hvad de så på vores billeder.

Jeg tror faktisk også, at han ville have fundet ud af, at vi faktisk har nogle ret flinke naboer.